

VIESTURS RUDZĪTIS: PASAULE NAV SĀKUSIES NO BALTAS LAPAS

Psihoterapeits Viesturs Rudzītis uz sarunu mūsu avīzes redakcijā tika aicināts, lai tiktu iztaujāts par feminismu, genderismu un tamlīdzīgām liberastijas kaitēm. Tomēr tikšanās sākumā izvērtās plašāka diskusija par okupāciju un deokupāciju...

Saruna ar psihoterapeitu Viesturu Rudzīti

NO BALTVĀCIEŠIEM LĪDZ LIELKRIEVIEM

Viesturs Rudzītis: Tik daudz iemācījos – saprast, ko nozīmē trīs burti “DDD”. Taču visam ir savas saknes vēsturē. Jau 19. gadsimta beigās Latvijā tika īstenota cara rusifikācijas politika. Mans vectēvs, dzimis 1899. gadā, skolā mācījās krieviski – ja nemaldos, tikai ticības mācība notika latviešu valodā. Tā ir viena lieta, par ko esmu domājis. Otra lieta – mēs nedrīkstam aizmirst ne vēsturi, ne ģeogrāfiju. Tas nozīmē, ka ne šodien, ne 1918. gadā, ne 1991. gadā pasaule nav sākusies no baltas lapas. Viss iepriekš

notikušais ir atstājis uz mums iespaidu.

Piemēram, es kā ārsts – mācījos embrioloģiju un anatomiju – varu teikt, ka mūsu sejas muskulatūra ir cēlusies no žaunu lokiem – no tā laika, kad bijām zivīs...

DDD: ...esam diezgan glīti izmainījušies.

V.R.: Lūk, un tādēļ ļoti daudz esmu domājis par latviešiem kā nāciju – par tās veidošanos un atstātību. Šajā ziņā esmu nopietni pētījis 19. gadsimtu, piemēram, Aspaziju un viņas dzimto pagastu – Zaļenieku draudzi. Man bija svarīgi dabūt to bildi – kā var izaugt tāda nacionālā inteliģence? Uz kādiem objektiem

pamatiem tas ir noticis? Kāda ir izskatījusies tā laika kultūras ainava? Kādēļ tieši 19. gadsimts ir tik nozīmīgs mūsu nācijas dzīvē? Ar ko tā gadsimta sākuma nācija atšķiras no tagadējās un kāpēc? Mani joprojām nebeidz izbrīnīt jautājums, kādēļ mēs esam šķīrušies no baltvāciešiem un to vietā dabūjuši lielkrievis. Es, protams, nezinu, vai “to vietā”, bet jautājums ir bezgala svarīgs – ar ko kopā mums jābūt un vai mēs ejam turp, kurp mums jāiet...

Tādas izmaiņas nenotiek tāpat vien, tādēļ, ka kādam valdniekam tas ienāk prātā, – ir svarīgi saprast dziļākās šī procesa likumsakarības. Man pašam šķiet interesanti uz šiem jautājumiem

Foto: Atis Ievīns

MANI JOPROJĀM NEBEIDZ IZBRĪNĪT JAUTĀJUMS, KĀDĒĻ MĒS ESAM ŠĶĪRUŠIES NO BALTVĀCIEŠIEM UN TO VIETĀ DABŪJUŠI LIELKRIEVUS.

mēģināt atbildēt, skatoties uz ģimenes un dzimtas norišu līmeni, jo tur ir sajūtams tas, kas vēlāk sasummējas tautā.

DDD: Vai esat guvis arī kādas atbildes?

V.R.: Būtībā viss 19. gadsimts bija tāds, ka cara administrācija kopā ar vācu aristokrātiju veidoja lauku attīstību – likumdošanu,

kuras rezultātā latvieši iegāja tirgus ekonomikā, izveidojot nacionālo inteliģenci, tautsaimniecību, un ļoti izmainīja vietējo kultūras ainavu. Un šī kultūras ainava mainījās ciešā saistībā ar pārmaiņām cilvēkā un ražošanas spēkos.

Turpinājums 4. lpp.

TRILJONĀRS, PAR KURU MĒS ZINĀM MAZ

Valentīns Antipenko

Bijušais Baltkrievijas Ārkārtas situāciju ministrijas Departamenta vadītājs

Turpinājums no iepriekšējā numura

“Aiz troņa ir kāds – varenāks par pašu karali.”

Pēc Otrā Pasaules kara Bernards Baruhs ņēmas kūrēt ASV kodolprogrammu un pabāza savā paspārnē atomieroču ražošanu. Starp citu, jēdziens “aukstais karš” nepieder Čērčilam. Tas pirmo reizi nāca pār viņa lūpām runas laikā, ar kuru viņš uzstājās Dienvidkarolīnas Pārstāvju palātas priekšā 1947. gada 16. aprīlī, lai apzīmētu konflikta saasinājumu starp ASV un PSRS.

“Baruhs vēlas valdīt pār pasauli, Mēnesi un, iespējams, Jupiteru – bet to mēs vēl redzēsim,” – savā dienasgrāmatā ierakstījis prezidents Trumens. Šī frāze spilgti apliecina, kurš patiesībā pieņēma nozīmīgus lēmumus, bet kurš apskauda, tomēr atklāti pretoties nespēja.

Līdz ar bruņošanās sacensības sākumu, kas amerikāņu MRK (Militārās ražošanas komiteja) darbuzņēmējiem nesa pasakainu peļņu, Baruhs ar devīzi “Mums ir jāiet uz priekšu ar atombumbu vienā un krustu otrā rokā!” personīgi kontrolēja amerikāņu atombumbas ražošanu.

Franču fiziķis Frederiks Žolio-Kirī atcerējās: “Kad es biju Amerikā, pazīstamais banķieris Baruhs, Savienoto Valstu pārstāvis ANO Atomenerģijas komisijā, piedāvāja man pārcelties uz darbu ASV. Viņš solīja man zelta kalnus ar noteikumu... bet jūs jau saprotat, kas tas bija par noteikumu! Es atteicos. Bet man par to atriebās.” Drīzumā izcilā zinātnieka meita Irēna, kas viesojās ASV pēc Palīdzības emigrantiem-antifašistiem Komitejas ielūguma, tika iesēdināta cie-

tumā, bet 1950. gadā pēc amerikāņu spiediena franču valdība atbrīvoja fiziķi no Atomenerģijas komisariāta vadītāja posteņa.

Pēc ASV varenības nodemonstrēšanas, kad 1945. gada 6. un 9. augustā tika uzņemtas atombumbas Japānas pilsētām Hirosimai

Bernards Baruhs

un Nagasaki, Padomju Savienība veica visus nepieciešamos pasākumus, lai atjaunotu kodolparitāti ar ASV. Situācijā, kāda bija izveidojusies, ASV steidzās, no vienas puses, pārliecināt pasaules sabiedrību par saviem miermīlīgajiem nodomiem, bet, no otras puses, veica viltīgu kombināciju ar mērķi pakļaut Amerikai visas pasaules kodolenerģētikas attīstību.

Par tik plaša mēroga ieceres iniciatoru kļuva neviens cits kā Baruhs, kuru prezidents Harijs Trumens iecēla par ASV Atomenerģijas komisijas pārstāvi ANO. Tās pirmajā sēdē, kas notika 1946. gada 14. jūnijā, amerikāņu delegācija atklāj plānu par pilnīgu kodolieroču aizliegšanu, kas iegājis vēsturē ar nosaukumu “Baruha plāns”.

Turpinājums 2. lpp.

TRILJONĀRS, PAR KURU MĒS ZINĀM MAZ

Turpinājums no 1. lpp.

Ārēji plānam bija it kā cēli mērķi, bet tas paredzēja veikt starptautiskās inspekcijas, kuras istenotu ANO Atomenerģētikas komisija, vienlaicīgi tai piešķirot pilnvaras veikt piespiedu pasākumus pret pārkāpējiem. Un vēl kas – uz tās lēmumiem neattiektos ANO Drošības padomes pastāvīgo biedru veto tiesības.

rasta – daudzi izcili darboņi ir atšķirušies ar pieticību. Apbrīnojams ir fakts, ka šodien vispār nekas nav zināms par Bernarda Mannesa Baruha triljonu vērtā īpašuma mantiniekiem – viņa mazbērniem un mazmazbērniem. Kāds ar visvarenu roku ir aizvācis visu informāciju.

Nav arī kolektīvo fotogrāfiju no

Baruhs? Šo pastaigu laikā viņa sieva sekoja dažu metru attālumā un visu filmēja. Sākumā avēnijā tikai daži cilvēki pievērsa viņam uzmanību, bet kāda meitene palielījās, ka zina, kur atrodas Baruha koledža. Lūk, kā tālāk apraksta savu eksperimentu pats tā rīkotājs.

Kāds no ietekmīgas antiglobālistu kustības līderiem sniedz interesantu piemēru no savas sarunas ar bijušo ASV finanšu ministru Robertu Rubinu, kurš viņam esot parādījis nodrukātas banknotes ar nomināliem, kas augstāki par tūkstoš dolāriem. Uz šīm naudaszīmēm nebija prezidentu portreti. Rubins teica: “Prezidenti – tie ir dzimtilvēki, bet, lūk, vergturi!” – un demonstrēja naudaszīmes ar Baruha, Šifā, Lēba, Kūna portretiem.

Tomēr visbagātākie finansisti pasaulē neglabā savas bagātības pazīstamās bankās. Pamēģiniet atrast ziņas par “Standard Chartered Bank”, kas dibināta tālajā 1613. gadā. Kaut kādas līdzīgas nodaļas ir Honkongā un pavīd vēl kaut kur, bet pašas bankas nav nevienā sarakstā, tomēr tā kontrolē visus pasaules norēķinus. To visu diriģē Baruhu, Lēbu un Kūnu ģimenes, kuras savā starpā ir saradojušās.

Protams, daudz kas ir mainījies kopš Bernarda Mannesa Baruha aktīvās darbošanās laikiem. Dziļā pagātnē ir nogrimuši tie laiki, kad miljardieris varēja mierīgi pastaigāties pa parku, pasēdēt uz soliņa un parunāties ar garāmgājējiem. Noslēpuma plīvurs sedz “neaišķināmo pasauli”, un sazināšanās ar cilvēkiem viņiem vairs nav vajadzīga. Bet tas nozīmē, ka cilvēki ir kļuvuši par patēriņa materiālu šo vientuļnieku ieceru iemiesošanai.

Kad mēs vērojam tās krokodila asaras, kas straužām tek no Rietumu politiķu acīm par iedzīvotāju ciešanām Alepo vai vēl kaut kur, tad vajadzētu atminēties par viņu totālo vienaldzību

Finansists Bernards Baruchs tikšanās laikā ar ASV prezidentu Džonu Kenediju 1961. gada 26. jūlijā

ANO Atomenerģētikas komisijas sēde 1946. gada oktobrī. Bernardas Baruchs – sirmis kungs, kurš sēž labajā pusē, tieši aiz galda plāksnītes “U.S.A.”. Aiz plāksnītes “U.S.S.R.” – Andrejs Gromiko.

Un šeit, lūk, Baruha ieceres saskārās ar Staļina neuzticību, kurš saprata, ka to realizēšana aizkavēs PSRS virzību uz sava kodolpotenciāla izveidi, kas nepieciešama, lai nodrošinātu pašu drošību. Padomju delegācija ANO konferencē izmantoja to, ka amerikāņu piedāvājumi pašā saknē nesaskanēja ar ANO Statūtiem un to struktūru, un uzlika veto. Visai interesants ir fakts, ka amerikāņu diplomāts un vēsturnieks B. Bečofers, kurš piedalījās atbrūņošanās pārrunās, atzīmēja: “Baruha pozīcija pret veto ir ekstremāls piemērs viņa izolētībai no ASV ārpolitikas galvenajām vadlīnijām.”

Ar ko viss beidzās Baruham? Ne ar ko.

Sākot ar 1949. gadu pasaulē sākās kodolbrūņošanās sacensība, kuru pavadīja taktikas un ideoloģisko diversiju stratēģijas izstrāde, kurā Bernards Baruchs jutās kā zivs ūdenī. Līdz dziļam vecumam Baruchs personīgi nodarbojās ar darījumiem. Mūža nogalē viņam pakļauto firmu un fondu aktīvi sasniedza triljonu dolāru. Pārsteidzoši, bet likteņu noteicējs neslēpās no cilvēkiem, sakarsmē bija diezgan vienkāršs, sarunājās parkā ar atpūtniekiem, interesējās par viņu noskaņojumu un vēlmēm, nekad viņa tuvumā nebija manāma apsardze.

Baruhs tika apglabāts 1965. gadā vienkāršos kapos Ņujoras nomalē – blakus savai sievai, kas bija mirusi krietni agrāk. Ne iežogojumi, ne pompozi piemiņekļi viņa kapu nerotā. Tikai neliela, pieticīga plāksne mauriņā.

Tā laika planētas ietekmīgākā cilvēka pieticībā nav nekā nepa-

Bernarda Baruha bērēm, jo tajās noteikti piedalījās viņa tiesību pārmantotāji, kuri nav vēlējušies pievērst sev uzmanību. Kurš šobrīd pārvalda triljonu vērtā īpašuma kolosālos aktīvus – nav zināms.

EPILOGA VIETĀ

2013. gada septembrī kāds izdomas bagāts cilvēks veica interesantu eksperimentu. Viņš pāris dienas pastaigājās pa 6. avēniju uz Ņujoras Centrālo parku krekliņā ar Baruha bildi uz krūtīm, bet mugurpusi rotāja uzraksts: “Mom! Why my grandfather isn't Baruch?”, kas tulkojumā nozīmē: “Māt! Kāpēc mans vectētiņš nav

“Blakus Centrālajam parkam atrodas ļoti daudz pieczvaigžņu viesnīcu, un katrā no tām – konferenču zāles...”

Dzīves samnieki nesteidzoties slidēja pa ielu, bet, satiekoties ar mani, viņu acis, kas pirms tam bija pielāgojušās bezgalībai, tvēra no izplatījuma Baruha portretu, un viņu skatiens pārvērtās par ieinteresētu. Kad es nokļuvu viņiem līdzās – tie pagriezās savas galvas un lasīja uzrakstu uz manas muguras. Tālāk viņu uzacis uz pieres pacēlās, bet acis bija lasāms jautājums: “Kas tu esi, velns parāvis?”

Mans eksperiments deva negaidītu rezultātu: vienkāršie amerikāņi nepazīst Baruhu... Lielākajai daļai viņa portrets bija parasts informatīvs troksnis, bet atradās cilvēku slānis, kuriem Baruhs (Baruch) – nenozīmē vien sešus angļu burtus. Šie cilvēki brīnīgi zina, kas viņš tāds ir, jo viņa darbi, pagātnes miglā tīti, un tagadējo viņa turpinātāju darbi ietilpst viņu dienišķo interešu lokā...”

pret bojāgājušajiem mierīgajiem iedzīvotājiem, kad notika bombardēšanas Dienvidslāvijā, Afganistānā, Irākā, Līvijā un valdības kontrolētajās Sīrijas teritorijās.

Vajag paturēt prātā, ka tas viss tiek darīts, lai manipulētu ar mietpilsoņa viedokli. Jo mietpilsoņi ir galvenais lielgabalu

gaļas nodrošinātājs kaujām, kas norisinās to interesēs, kuri atrodas tuvāk zelta teļa elpai, kam jau no paša sākuma trūkst sirdsapziņas.

Tulkoja Vita Ņikitina

Avots: <http://imhoclub.by/ru/material/trillioner#ixzz4VZKTj2YH>

MOSTIES, TAUTA!

Ik rītu saule nolaiž zelta tiltu,
Pār kuru Ausma Gaismas ziediem nāk.
Bet cilvēks Gaismas vietā pieņem viltu –
Par Patiesību domāt nesānāk.

Un, tiecoties pēc viltus šoviem lētiem,
Vairs cilvēks esmes mūzu nesadzird –
Gan taisnīgumam, ideāliem svētiem,
Gan tautas dvēselei mēs ļaujām mirt.

Un tad vēl padomiskā propaganda,
Ar mākslas filmām TV ekrānos –
Tur Latvju partizāni skaitās banda
Un zemiski, bez goda zākā tos.

To visu piedzīvojam brīvā valstī
Un nacionālā – tā mums domāt liek.
Kur pamatnācijai liegts runāt balsi –
Pie čukstiem pagaldē vien jāpaliek.

Bet saule vēl ik rītu nolaiž tiltu,
Pār kuru Ausma Gaismas ziediem nāk,
Mūs aicinot uz augšupceļu cildu –
Lai tauta mostas, Brīves gaitu sāk!

Steidzīte

Paldies ziedotājiem par atbalstu laikrakstam “DDD”!

Īpašs paldies par ziedotajām summām janvārī:

Gabrišam Marekam – par 100 eiro;

Graudiņam Gaidim – par 200 eiro;

Mauliņam Vilnim – par 20,23 eiro;

Zeltiņai Dzidrai – par 15 eiro.

Baruha kapavieta

MATERIĀLISMS pret GARĪGUMU – KURŠ KURU?

Saruna ar vokālo pedagogu Edgaru Kramiņu

Turpinājums no iepriekšējā numura

OKUPĀCIJA – GARĪGĀS IMUNITĀTES TRŪKUMA SEKAS?

Edgars Kramiņš: Lielākā latviešu problēma ir materiālisms, kas nāk jau no senatnes. Krāt kapeiku pie kapeikas, skolot bērnus u.tml. Tas, protams, ir pozitīvi, bet nesamērīgi centieni uzlabot tikai materiālo dzīvi nav nekas pozitīvs. Materiālisms nes līdzī morālu degradāciju. Tāpēc Ziemeļvalstu sociāldemokrātiskās idejas man ir tuvākas par Amerikas un Anglijas kapitālismu.

Manuprāt, zeme pieder tautai un valstij, nevis atsevišķiem indivīdiem. Zinu, ka neviens politiķis neatbalstītu manus uzskatus, ka pavalstnieks zemi no valsts var nomāt, bet ne pārņemt savā privātīpašumā. Ja kāds politiskais spēks ar šādu priekšlikumu piedalītos vēlēšanās, šķiet, neviens par to nebalsotu – arī tad ne, ja visi krievi būtu aizbraukuši un Latvijā paliktu tikai likumīgie pavalstnieki. Taču patiesība ir tāda, ka tieši zemes privatizācija sašķēla tautu, sarīdot cilvēkus savā starpā.

DDD: Vai atceraties, cik dedzīgi prezidente Vaira Vīķe-Freiberga aizstāvēja ideju, ka Latvijas zemi var pirkt ārzemnieki, jo zemi, lūk, nevarot nekur aizvest?!

E.K.: Protams, ka zemi nevar aiznest. Tad ta atklājums! Bet valsts pamatus veido tieši zeme, valoda un nauda. Diemžēl arī savu nacionālo naudu esam pazaudējuši – mums nav savas naudas!

DDD: Diemžēl nav arī tautas... ir kaut kāds cilvēku kopums, kas runā latviešu valodā.

E.K.: Sliktā, krieviskotā un tagad arī amerikanizētā latviešu valodā. Varbūt mums tas ir nolemts? Varbūt okupācija bija tādēļ, ka latviešiem bija zema garīgā imunitāte? Cilvēkus bija pārņēmis ekonomiskās izaugsmes gars, aizmirstot par aizsardzību...

DDD: Tautsaimnieks bija valsts vadībā. Retais domāja par aizsardzību. Vairums saimnieko-

kuru mēs viņiem maksājam? Var pamanīt, ka tikai viens – Artuss Kaimiņš – tur citīgi rosās, filmējot, pēc tam to visu montējot un publicējot sociālajos tīklos...

DDD: Jautājums tikai, vai cilvēki balsoja, lai Saeimā būtu savs kinooperators vai likumu rakstītājs?

E.K.: (ar ironiju) ...bet viņš vismaz kaut ko dara. Mums ir deputāti, kuri burtisku guļ, saņem algu un nedara neko – un negrib darīt.

Un ko dara mūsu inteligence? Vai tāda, ar atsevišķiem izņēmumiem, vispār pastāv? Vai mums šodien ir Raiņi, Brigaderes, Skalbes? Nē, vien cilvēki, kas gatavi klaji piesmiēt šo dižgaru atstāto mantojumu.

PAR LATVIJAS SĀRTAJIEM SAULVEŽIEM...

DDD: Latvija lepojas ar *Dziesmota revolūciju, kas bez asins izliešanas devusi Latvijai brīvību, sagraujot PSRS. Uz barikādēm stāvējušie neslēpj, ka ir vilušies – ka ne par tādu Latviju, kur latvieši nav saimnieki, toreiz cīnījās. Kam šāda “dziesmota revolūcija” tolaik bija izdevīga?*

Edgars Kramiņš: Tai pašai Komunistiskajai partijai, kura pēc Atmodas sadalījās dažādos atzarojumos.

DDD: Acīmredzot tamdēļ nav tikusi veikta deboleševizācija, nav notikusi lustrācija...

E.K.: Gribu teikt, ka padomju laikā partiju sistēma, kuras ideoloģijas vārdā strādājām, amatpersonai neļāva zagt un iedzīvoties. Kamēr bijī amatā, partija piešķīra mašīnu, šoferi un vasarnīcu, bet, zaudējot amatu, privilēģijas tika atņemtas. Tas pats Anatolijs Gorbunovs vēl šodien dzīvo savā Mārupes baltajā ķieģeļu mājā un nav iedzīvoies uz partijas rēķina. Bet, kad kļūvām neatkarīgi un it kā brīvi, iesākās šī visatļautība, kuru izmanto vēl šobaltdien. Tā kā latvietis ir ļoti materializēts, tad arī sākās vājprāts – katram vajag vasarnīcu, katram vajag mašīnu un šoferi u.tml. Tieši mantkārība ir pazudinājusi Latviju.

ram, ilggadējs operas direktora vietnieks Miervaldis Dābols un baletdejojātājs Zitas Ersas vīrs bija čekisti. Un tieši šis fakts ļoti sekmēja viņas karjeru, iespējas saņemt galvenās lomas un doties ārzemju viesizrādēs. Visu lielo uzņēmumu direktoru vietnieki un kadru daļas vadītāji bija cieši saistīti ar solījumiem čekai.

TB grupējumu, paralēli Tautas fronteī un LNKK, izveidoja čekas organizācija. Kad pēc aktieru piketa un milicijas izdarībām pie Centrālās Komitejas 1989. gada 6. martā izjauca Komunistiskās partijas organizēto Sieviešu dienas svinīgo pasākumu operā, mani vajāja čekisti, kas bija arī TB rindās. Tieši tāpēc es pamestu LNKK, jo šie cilvēki pārņēma varu, TB pievienojot LNKK. Taču konkrētas personālijas nesaukušu, jo diemžēl nedzīvoju brīvā, demokrātiskā valstī, un tiesu sistēma aizvien atrodas tieši šī politiskā spēka pārraudzībā.

Pavisam nesen es saskāros ar Nacionālās apvienības lobēto tiesu sistēmu un likumiem, kas pieņemti Zvērināto tiesu izpildītāju labā. Politiķi radījuši izcilu shēmu, kā caur tiesu un to izpildītāju darbībām pamatīgi iedzīvoties un pazemot savas valsts pilsoņus. Varu droši teikt, ka Latvijas Zvērināto tiesu izpildītāju padome ir izveidota augļošanai – peļņas gūšanai bez darba, un tā savas pastāvēšanas laikā ir iegrudusi neļaimē tūkstošiem mūsu tautiešu, no kuriem daudzi tāpēc bijuši spiesti bēgt uz ārzemēm.

Pirms vairāk nekā gada nolēmu iesniegt tiesā prasību (bez mantiskas piedziņas!!!) par Lemberga kunga lobētās dzeltenās preses visatļautību pret manu profesionālo darbību. Saskaņos ar tiesnešu slinkumu, kuri spriedumus taisa ar taustiņu Copy un Paste palīdzību, un tiesu izpildītāju visatļautību. Jā, cilvēkam, kurš šajā valstī vēl uzdrošinās aizstāvēt savu cieņu, ir jāreķinās šķirties vismaz no 2500 eiro. Tāpēc pašlaik neesmu gatavs ne tiesāties, ne maksāt tiesas izdevumus, ne arī doties svešumā. Es šodien gribu godprātīgi darīt savu darbu un tādā veidā palīdzēt saviem tautiešiem.

KULTŪRAS IZVAROŠANA – MŪSU BĒRNU APZAGŠANA

DDD: Jūs daudz braukājat pa pasauli, strādājat Austrijā, tādēļ droši vien varat salīdzināt, kā cilvēki dzīvo Latvijā un citur.

Edgars Kramiņš: Varu salīdzināt, kā dzīvo mani kolēģi Austrijā. Man ir jāatzīst, ka viņi dzīvo daudz pieticīgāk nekā latvieši, lai gan algas viņiem ir četras reizes lielākas. Viņi ir pieticīgāki tērīņos sadzīvīskām lietām, jo naudu izdod grāmatām, teātra izrādēm, mākslas un mūzikas festivāliem – vārdu sakot, piepilda savu dzīvi, citādi skatoties uz lietām.

Piemēram, minimālā pensija Austrijā ir 800 eiro. Papildus tam transports un visi muzeji ir par brīvu. Siltā laikā arī operu izrādes, jo pie Vīnes Valsts operas ir izlikts lielais ekrāns un krēsli mākslas baudīšanai. Reizi

UN KO DARA MŪSU INTELIĢENCE? VAI TĀDA, AR ATSEVIŠĶIEM IZŅĒMUMIEM, VISPĀR PASTĀV? VAI MUMS ŠODIEN IR RAIŅI, BRIGADERES, SKALBES? NĒ, VIEN CILVĒKI, KAS GATAVI KLAJI PIESMIET ŠO DIŽGARU ATSTĀTO MANTOJUMU.

nedēļā viņiem ir iespēja uz taloniem saņemt produktus 50 eiro vērtībā. Zināma naudas summa tiek samaksāta dzīvokļu apsaimniekotājam kā atvieglinājums komunālajiem maksājumiem. Skaisti. Bet vai viņi tāpēc dzenas pēc jaunām mašīnām? Nē! Viņi apmeklē Ziemassvētku tirdziņus, ēd svētku pusdienas restorānā, ceļo gan pa Austriju, gan uz ārzemēm.

Tiekoties ar Krievijas inteliģenci, secinu, ka arī viņi aizvien draudzējas, ejot cits pie cita ciemas, runā par dzeju, notiek intensīva grāmatu lasīšana un apspriešana. Tā ir pavisam citas kvalitātes kultūra.

Man jāatzīst, ka Latvijā es gandrīz vairs neapmeklēju kultūras pasākumus. Tas nav izdevīgi. Biļete uz operas “Norma” koncertizpildījumu ar Marinu Rebeku Latvijas operas beletāžas 10. ložas otrajā rindā maksā 200 eiro, bet pilnvērtīgs Karmenas iestudējums ar šo pašu dziedātāju tās pašas ložas tai pašā vietā Vīnē – 11 eiro. Tātad es labāk izvēlos par šo pašu naudu noskatīties 15 izrādes ar visdažādākajiem pasaules slavenajiem dziedātājiem Vīnē.

DDD: Es arī neēju, bet ne jau tāpēc, ka man negribētos, bet gan tāpēc, ka man nepatīk tas, ko tur rāda. Kāda jēga maksāt iespaidīgu naudas summu, lai pēc pirmā cēliena aizietu, jūtot mieles par redzēto. Protams, nevis mūziķu sniegums, bet režija ir nebaudāma.

E.K.: Jā, tieši tā. Tas ir otrs aspekts un domāts cilvēkiem, kuri vēl nav pārstājuši apmeklēt teātrus.

Ļoti labi atceros, kādēļ pārstāju iet uz Latvijas operu. Jaunākais dēls bija pusaudžu gados, un mēs aizgājām uz Andreja

Žagara laikā iestudēto operu “Burvju flauta”, kur skaista vīru kora dziedājuma pavadījumā veči dejoja pa pārišiem, iebāzot rokas viens otra kājstarpē. Tajā brīdī mans dēls paziņoja, ka viņš vēlētos iet mājās. Un mēs aizgājām. Kopš tā laika operā vairs neesam bijuši. Bet ir jautājums – kurš būs vainīgs pie tā, ka mans bērns nav iemīlējis operu? Es kā tēvs vai sabiedrība, kura vienaldzīgi noskatās, kā viens perverss cilvēks mākslu padara perversu?

Uz Nacionālo teātri atturoš iet gandrīz 10 gadus – kopš Indras Rogas iestudētās izrādes “Karalis Līrs”. Sieviete, kura tikko laidusi pasaulē bērnu, bija radījusi atbaidoši naturālu izrādi. Mani pārņēma šausmas. Neizteikšos par režisori, bet es savu dvēseli nevēlos pakļaut izvarošanai. Es savā laikā Latvijā šo un to esmu redzējis un tāpēc nejutos apzagts, bet augošā paaudze ir apzagta.

DDD: Tomēr arguments ir spēkā – visa pasaulē tā dara, tas ir moderni!

E.K.: Tā nav!!!

DDD: Man liekas, ka speciāli tiek darīts viss, lai cilvēkiem grautu skaistuma izjūtu.

E.K.: Jā. Tiek radīti garīgi kropļi. Galvenais uzdevums – nokaut garīgumu, lai paliktu tikai sauss intelekts. Arī vecāki ar bērniem vairs nerunā. Vecāki iedod bērniem mobilos telefonus, datorspēles, lai viņi būtu nodarbināti un liktu vecākus mierā. Tas ir traģiski!

DDD: Un tomēr mums – mūsu tautai – kopīgiem spēkiem ir jāatrod izeja!...

Turpmāk vēl...

Intervēja Liene Apine

PROTAMS, KA ZEMI NEVAR AIZNEST. TAD TA ATKLĀJUMS! BET VALSTS PAMATUS VEIDO TIEŠI ZEME, VALODA UN NAUDA. DIEMŽĒL ARĪ SAVU NACIONĀLO NAUDU ESAM PAZAUDĒJUŠI – MUMS NAV SAVAS NAUDAS!

ja – kūla sviestu, audzēja cūkas, ara zemi un dziedāja dziesmas...

E.K.: Mums ir nostādne – mēs, latvieši, esam zemnieku tauta. Labi, pieņemsim, ka arī mūsu vērtību sistēma ir kā zemnieku tautai, bet mēs to zemi pazaudējām. Kur tad ir tā zemniecība? Es kaut kā neredzu arī to izslāvēto latviešu darba tikumu. Par kādu darba tikumu varam runāt, skatoties uz 100 deputātiem Saeimā? Vai kāds tur vispār strādā? Vai viņi ir nopelnījuši to naudu,

DDD: Jūs intervijā TV24 teicāt, ka Atmodas laikā vēlākie TB/LNNK biedri darbojās čekas interesēs. Vai varat nosaukt šo cilvēku vārdus, jo, manuprāt, tautai būtu jāzina savi “varoņi”? Kā jūs zinājāt, ka viņi patiesībā ir no pretējās nometnes?

E.K.: Jā, protams, es varu nosaukt veselu virkni cilvēku, jo biju LNNK priekšgalā, strādāju Nacionālajā operā zem stingras čekistu uzraudzības. Nevienam nebija noslēpums, ka, piemē-

VAI LATVIJU VAR UZSKATĪT PAR VALSTI?

J. Liekmanis

Vai Latviju var uzskatīt par normālu valsti? Parastā izpratnē, manuprāt, nevar. Jo kurā pasaules valstī vēl būtu sastopamas tādas nenormālības kā mūsējā? Pirmkārt, Eiropas Savienībā Latviju formāli pārstāv arī tādi deputāti, kas ir tās ienaidnieki un faktiski pārstāv Krievijas intereses. Piemēram T.Ždanoka, kura no sāka gala ir cīnījies pret Latvijas neatkarību un savu nostāju netaisās mainīt.

Otrkārt, Latvijas parlamenta lielākā partija sadarbojas ar okupētājvalsts valdošo partiju un Latvijā pārstāv Krievijas intereses.

Treškārt, gribot negribot jāskar bezgalīgi atkārtotā problēma par DDD neveikšanu. Atbilstoši starptautiskajām tiesībām un pasaulē pieņemtajai praksei pēc PSRS sabrukuma Latvijā bija jālikvidē okupācijas sekas un bija jāveic deokupācija un dekolonizācija. Bet, pateicoties mūsu politiķu bezatbildībai, lai neteiktu vairāk, un ES piekrišanai vai pat spiedienu, tā vietā valstī tika un tiek realizēta pretvalstiskā integrācijas un naturalizācijas politika. Sabiedrības integrācija, kā atzīst paši politiķi, ir cietusi neveiksmi, ir tikai veltīgi iztērēta nodokļu maksātāju nauda. Naturalizācija gan ir devusi augļus. Ir radušies simtiem tūkstoši valstij nelojāli lemtspējīgi pilsoņi, kuri pārņēmuši savā varā mūsu galvaspilsētu un, naturalizācijai turpinoties, var pārņemt savā varā visu valsti. Viņi sevi uzskatāmi parādīja arī referendumā par krievu valodu kā valsts valodu. Smieklīgi tagad atcerēties barikāžu laikus, jo toreizējās idejas ir tagad nodotas un apgānītas. Bet mūsu politiķi turpina uzstāt uz naturalizācijas nepieciešamību, turpina mūsu valsts virzību pa skuju taku.

IR SPĒKĀ TEICIENS: "KĀDA TAUTA, TĀDA VALDĪBA." DIEMŽĒL LATVIEŠU TAUTA PADOMJU OKUPĀCIJAS UN KARU REZULTĀTĀ IR ZAUDĒJUSI GUDRĀKOS UN PATRIOTISKĀKOS CILVĒKUS UN LĪDZ AR TO ZAUDĒJUSI NACIONĀLO PAŠAPZIŅU.

Ceturtkārt, eksprezidentam G.Ulmanim nepietika ar to, ka Latvijā tika atstāti simtiem tūkstoši civilokupantu, viņš gribēja Latvijā paturēt arī spēcīgu Krievijas militāro piekto kolonnu, kas vienmēr ir kalpojusi un kalpos Krievijai. Turklāt šie "militārie pensionāri" saņem Krievijas pensijas, un ir jāatzīst – kas maksā, tas pasūta mūziku! Viņu pieminēklis Pārdaugavā arī ir uz šī Ulmaņa sirdsapziņas. Tāpēc *zaļie cilvēciņi* Latvijā nebūs jāieved no ārienes, tie te jau ir.

Piektkārt, eksprezidente Viķe-Freiberga un ekspremjers Kalvītis ar Saeimas svētību, uzskatot, ka Latvijai ir pārāk liela teritorija, atdāvināja Krievijai Abreni un vēl dažu labu zemes pleķi – kā pateicību par Latvijas okupāciju un veikto genocīdu pret latviešu tautu. Tātad izrādās, ka Latvijas teritoriju var brīvi iztirgot bez jebkāda referenduma. Secinājums: Satversme ir atcelta, okupācija nav bijusi. Mēs pārrakstām vēsturi.

Sestkārt, bēgļu problēma. Ņemot vērā to, ka Latvijai nav bijušas kolonijas un tai nav jābild par tām nodarīto pārestību kā daudzām Rietumvalstīm, ņemot vērā, ka Latvijā ar ES atbalstu nav likvidētas okupācijas sekas un tāpēc te ir tik liels migrantu (kolonistu) daudzums kā nevienā citā valstī, kas apdraud pamatnācijas eksistenci, mūsu politiķu uzdevums bija panākt, lai bēgļu krīze mūs neskar. Bet kā parasti tas, kas skar Latvijas valsts vai latviešu tautas pastāvēšanu, latviešu pašreizējos politiķus neuztrauc.

Vēl varētu minēt daudz tādu piemēru, kas liecina, ka Latvija nav uzskatāma par normālu valsti, bet aprobežošos ar iepriekš minēto.

Ir spēkā teiciens: "Kāda tauta, tāda valdība." Diemžēl latviešu tauta padomju okupācijas un karu rezultātā ir zaudējusi gudrākos un patriotiskākos cilvēkus un līdz ar to zaudējusi nacionālo pašapziņu. Tāpēc mums ir tādi politiķi, tāda neadekvāta politika un tik samilzušas problēmas. Mūsu politiskā elite ir pilna ar komunistiem, to pēctečiem un atbalstītājiem. Kur esiet, Latvijas patrioti?

Nobeigumā gribu atzīmēt, ka diemžēl visam, ko mēs rakstam, visai mūsu kritikai nav nekādas nozīmes. Mūsu politiskie centieni "augšā" tiek pilnīgi ignorēti, vai pret tiem tiek vēsta pat tiesas bardzība. Kā saka, *suņi rej, bet karavāna iet tālāk...*

VIESTURS RUDZĪTIS: PASAULE NAV SĀKUSIES

Turpinājums no 1. lpp.

Viesturs Rudzītis: Piemēram, Zaļenieku draudze, t. i., 144 km² teritorija, nebija nemaz tik apjomīga, bet tur atradās 17 muižas ar vidēji 1000 hektāru lielu zemi katrā. Un pie muižas ir aptuveni 20 zemnieku saimniecības un vēl muižas kantoris, kurš, var teikt, bija centrs, kas organizēja saimniekošanu. Konkrētai muižai bija kaut kādas attiecības ar draudzi, kaut kādas attiecības ar kroni – dažas bija dzimtmuižas, dažas kroņmuižas. Un zemniekam bija attīstības iespējas – viņš varēja taisīt karjeru. Kā, piemēram, Raiņa ģimene – viņa tēvs, sievastēvs un sievas brālis gadsimta sākumā bija muižu arendatori (rentnieki – *red.piez.*)

Kurzemes hercogiste beidza eksistēt 1795. gadā, kad hercogs būtībā pārdeva savu hercogisti Krievijas царам. Līdz ar to 19. gadsimtā ļoti daudz zemes Latvijas teritorijā bija nonākušas cara jeb kroņa īpašumā. Parādījās milzīga niša – kas tad apsaimniekos to visu, kurš būs pārvaldnieks? Muižnieku tam nepietika. Un šajā nišā tad veiksmīgākie latvieši varēja ielīst – un arī ielida.

Ar to gribu teikt, ka Krievijas impērija ir stāvējusi kūmās latviešu politiskās attīstības nākotnei. Man ir ļoti grūti neskatīties uz tagadējo Krieviju atrauti no Krievijas impērijas – tā ir šīs impērijas turpinājums. Svarīgs aspekts ir arī paraudzīties, ko mēs paši tur esam sastrādājuši. Tas man ir atskaites punkts, kuru mēģinu arī psiholoģiski izskaidrot.

KAM TRAUCĒJA BĪLENŠTEINA BIBLIOTĒKA?

Viesturs Rudzītis: Es meklēju atbildi uz jautājumu, kāpēc 1905. gadā Latvijā tika dedzinātas muižas?

DDD: Man skolā mācīja, ka tā bija cerība iegūt savu zemi un tikt vaļā no kļaušām.

V.R.: Manuprāt, tas ir kaut kas sarežģītāks – kaut kas traks.

DDD: Kāpēc kaut kas traks?

V.R.: Tas bija tāds neizskaidrojams vilnis, kurā piedalījās saimnieki, ne tikai bezzemnieki vai kalpi.

DDD: Tātad stihiska izpausme?

V.R.: Jā, es piekritu, stihiska izpausme. Šie muižu dedzinātāji taču nevarēja nezināt, ka, pateicoties tam darbam, kas ieguldīts likumdošanā, tu esi tas, kas esi.

DDD: Varbūt šai stihiskajai izpausmei ir kāds ļoti racionāls izskaidrojums – laiks, kad veidojās nacionālas valstis arī citur Eiropā? Tiesības, kuras bija izstrādājuši baltvāci kopā ar Krievijas caru, neapmierināja latviešus, kas sāka sevi apzināt kā nacionālu kopību. 19. gadsimts Eiropā iezīmējas ar impēriju grūšanu un pilsonisku nacionālo valstu tiesību izstrādi.

V.R.: Jā, bet latvieši dzīvoja labāk, pateicoties evolucionārai attīstībai.

DDD: Labāk – par ko?

V.R.: Par saviem vecvecākiem.

DDD: Taču pastāvēja pārkrievošanas politika, un tā nebūt neapmierināja iedzīvojošo nacionālismu.

V.R.: Jā, tā bija. Taču Lietuvā nededzināja muižas. Arī Krievijā nededzināja.

DDD: Lietuviešu valstiskuma vēsture atšķiras. Arī Krievijā izpalika nacionālais elements.

V.R.: Protams, tas ir svarīgi. Lietuvā muižas piedereja arī pārpoļotiem lietuviešiem.

Un tomēr es neizprotu, kas tā par latviešu pašapliecināšanos – dedzināt muižas? Šis jautājums arī šodienas uztverē būtībā nav atrisināts. Vai tas bija kaut kas pozitīvs, kā pašapliecināšanās, kā nacionālās attīstības ceļš? Un kādēļ bija jānodedzina Bilenšteina bibliotēka? Galvenais dedzinātājs bija Stučkas laika rūpniecības ministrs Beika... Starp citu, viņš skaitījās arī rakstnieks. Šis jautājums un, protams, strēlnieku jautājums, man nav atbildēts. Mums kaut kā ir uz to jāskatās kopā. Ja raugāties tā, ka visus mēslus sataisījuši krievi...

DDD: ...tā labāk neraudzīsimies. Tas nav ne mans, ne mūsu avīzes uzskats, ka visus mēslus būtu sabrūvējuši krievi. Gan pirms simts gadiem, gan tagad starp latviešiem ir ļoti daudz tumsonīgu ļautiņu, kuriem enerģijas ir vairāk nekā prāta... Tomēr ar lielākām vai mazākām kļūdām Latvija tika nodibināta kā nacionāla valsts. Pēc pāris gadu desmitiem tā tika okupēta – iespējams, pašu latviešu lētticības un garīgā kūtruma dēļ. Šeit tika iesūtīti okupanti, kolonisti, kas izjauca etnisko sastāvu, un rezultātā latviešu tauta nespēj vairs normāli funkcionēt. Pagale viena nedeg – uzskatu, ka arī mēs pašiem esam piedalījušies šo ziepju ievārišanā.

V.R.: Tur jau ir tā lieta. Šodien Zemessardze ir 8000, un kā tas varēja notikt, ka sarkano strēlnieku bija 80 000?

DDD: Es nezīnu, kā tas notika, bet domāju, sarkanie strēlnieki redzēja to ienaidnieku, pret kuru ir jācīnās, – un tā bija Krievijas impērija.

V.R.: Par to vajadzētu parunāties ar profesoru Taivānu, kurš 26 gadus pavadījis Krievijā un ir Austrumu kultūras zinātnieks. Viņš reiz man teica, ka ir savācis materiālus divām grāmatām par sarkano strēlnieku periodu, taču atzinās, ka nav pārliecināts, vai ir laiks tos šobrīd publicēt. Mēs gribam redzēt to smuko, kādi latviešu puikas ir bijuši, bet negribam redzēt nesmukumu, ko esam paši tajā impērijā sataisījuši. Negribam arī redzēt tos latviešu čekistus, kas būtībā veidoja čekas pamatu.

DDD: Es gan tik kategoriski neteiktu, ka latvieši izveidoja čekas pamatu, bet piekritu – viņi tur piedalījās.

V.R.: Nekas jau nav viennozīmīgi – runāju jautājumu formā, jo neesmu atradis atbildes. Ir tāda anekdote: "Kogda Feliks Edmundovič višel iz kabineta, čekisti preresļi na latiškij." ("Kad Felikss Edmundovičs iznāca no kabineta, čekisti sāka runāt latviski.")

LATVIEŠI NELATVISKĀ VIDĒ

DDD: Es ierosinu – nebēsim sev pelnus uz galvas par sarkanie strēlniekiem. Manuprāt, ja nebūtu sarkano strēlnieku, nebūtu arī neatkarīgas Latvijas.

Viesturs Rudzītis: Arī tāds aspekts pastāv.

DDD: Tas bija karš, un karā viss notiek pēc citiem likumiem. Sarkanie strēlnieki sagrāva cara impēriju, kas nekad nebūtu atzinusi Latvijas neatkarību, bet Ļeņins to atzina.

V.R.: Jā, tās kārtis tā sakrita.

DDD: Saprotu, jums kā psihoterapeitam ir vēlēšanās atrakt saknes, lai atbildētu – kāpēc? Mani arī interesē atbilde uz šo jautājumu, taču, lai to iegūtu, ir jāredz visa aina kopumā, viss dārzs, kurā ir izaugusi latviešu nācija, – tātad gan Latvija, gan Krievija, gan Vācija, gan pārējā pasaule. Turklāt ir jāskatās ne tikai materiālās pasaules aina, bet arī netaustāmie karmiskie čeloņi. Un tas ir ļoti sarežģīti. Šobrīd mani vairāk nodarbina jautājums, kāpēc tika zaudēta Latvijas neatkarība un kādēļ tieši Latvijā tika iepludināti tik daudz krievvalodīgo militāro un civilo okupantu? Kur ir tā kļūda latviešos, kas pieļauj šādu traģēdiju?

V.R.: Arī uz to ir jāskatās sistēmiski. Tas, ko jūs sakāt, ir viens no sistēmas aspektiem, kuru nav iespējams noliegt. Skaidrs, ka liela daļa no šo iebraucēju pēctečiem ir dienestā, saņem uzdevumus un šeit mērķtiecīgi strādā. To mēs redzam. Bet ir vēl viens aspekts, kuru redzu kā psihoterapeits.

DDD: Un, proti?

V.R.: Es bažījos, ka tad, kad runā par okupāciju un okupantiem, tas ir tas pats, kāpēc, piemēram, mani kaitina, kad sievietes runā kā feministes... Būtībā notiek cīnīšanās – reizēm apzināti, reizēm neapzināti – par upuru lomu. Un tad tā nav objektīva lieta, ja runājam par kaut ko, kas ir ārpus cilvēka, par objektīvām attiecībām starp cilvēku un spēkiem, kas saistās ar politiskām, ar ideoloģiskām lietām. Tas objektīvais ir iekšēja lieta, un upuru lomu ir pelnījuši cilvēki, kuri ir piedzīvojuši personiskus zaudējumus – kuriem ir kaut kas salūzis, kuri ir piedzīvojuši kaut kādu savas psihs daļu iznīcināšanu, traumu vai norietu. Šiem cilvēkiem upura loma ir vajadzīga, lai viņi spētu izveidot tādu kā drāmas trijstūri – re, kur esmu es, upuris; re, kur ir vajātājs (sliktais); re, kur ir glābējs (labais). Un tādējādi tiek izspēlētas savas dusmas uz vajātāju un bailes uz glābēju. Tas ir vajadzīgs process, lai cilvēks varētu atjaunot savu integritāti. Tātad tas nav objektīvs vajātājs, bet ir vajadzīgs psihiskajam procesam. Un šī lieta ir šausmīgi sarežģīta.

DDD: Šeit nu vēlos jums iebilst, ja salīdzināt feministu cīņu par tiesībām būt kā vīriešiem un latviešu cīņu par tiesības veikt deokupāciju, dekolonizāciju, de-

NO BALTAS LAPAS

ES ARĪ JUMS PILNĪBĀ PIEKRĪTU PAR NĀCIJAS DZĪVES SPĒKA SAMAZINĀŠANOS. ES KĀ PSIHOTERAPEITS PAR TO ESMU ĻOTI DAUDZ DOMĀJIS.

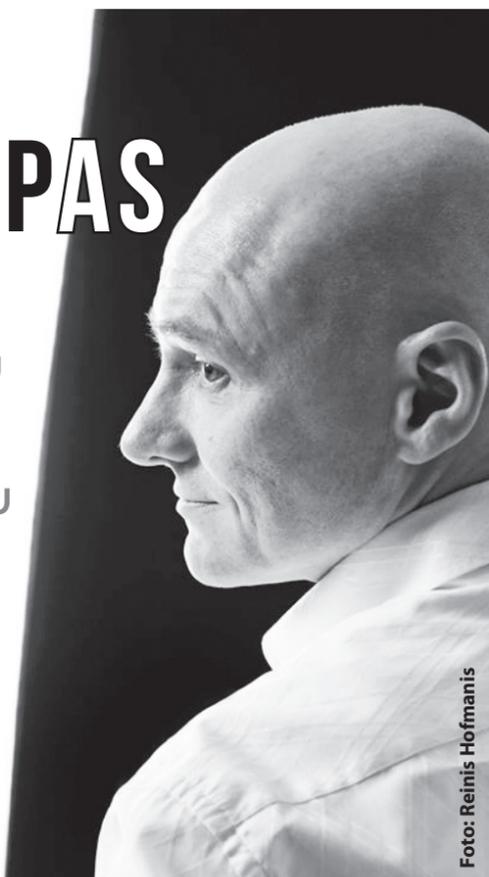

Foto: Reinis Hofmanis

boļševizāciju. Ja feministes cīnās pret lietu dabu, tad latvieši gluži pretēji – lai atjaunotu normālu lietu dabu. Deokupācija un dekolonizācija nav subjektīvs vai emocionāli personisks lēmums – tas ir starptautiski juridisks akts, kurš tiek veikts valstī, kas bijusi okupēta un kolonizēta. Savukārt deboļševizāciju mēs varam nosaukt arī par lustrāciju, kas arī ir juridisks process. Mums nepaveicās, ka atguvām neatkarību liberālisma ziedu laikos, kad pamatnācijas intereses tiek ignorētas.

V.R.: Bet es reizēm redzu, ka cilvēks, kurš runā par okupāciju, ir ievainots, viņš būtībā runā par savu personisko sāpi it kā par kaut kādu objektīvu Latvijas problēmu. Tas viņam ir sagājis kopā – tas tieši arī saiet kopā. Grūti būtu iedomāties, ka Gunāram Astram tas nesaietu kopā – personiskais ar valstisko.

DDD: Protams, represētām latvietim okupācija būs arī personiska sāpe, un tas ir pavisam dabiski. Tomēr valstiskā mērogā okupācija un tās nenovērstās sekas ir objektīva Latvijas realitāte. Tā apdraud Latvijas nacionālo drošību un maina latviešu tautas identitāti. Ņemot vērā zinātnieku, etnologu, atzinumu, ka tauta, kura savā etniskajā teritorijā krītas zem 75 procentiem no iedzīvotāju kopskaita, vairs neatstās, – ir jāsecina, ka latviešiem kā tautai, pateicoties neveiktajai deokupācijai un dekolonizācijai, pavisam noteikti ir attīstības problēmas.

V.R.: Es tam īsti neticu.

DDD: Kam tad jūs neticat?

V.R.: Nevienš krievs man nav traucējis attīstīties.

DDD: Es nerunāju par jūsu personisko, bet par tautas attīstību – precīzāk, par nacionālās kultūras attīstību.

V.R.: Es nesaskatu, ka krievu klātbūtnē traucētu attīstīties nacionālajai kultūrai.

DDD: Traucē nelatviskā vide. Un, piekrītu, traucē arī latviešu pašu garīgais kūtrums šo realitāti izlabot. Vislabāk redzamais piemērs ir latviešu valodas stāvoklis Latvijā. Klātesošā krievu valoda ietekmē latviešu valodu līdz pat tās dziļākajiem slāņiem – līdz morfoloģijas un sintakses struktūrām. Un tas nav mans, bet valodnieku atzinums.

PAR NĀCIJAS DZĪVES SPĒKA SAMAZINĀŠANOS

Viesturs Rudzītis: Es šo jautājumu uzdotu citādi. Ja man kāds nelietis dara pāri, tad kas man traucē viņam pretoties? Kāpēc esmu tāds vārgulis?

DDD: Nu, un kāpēc?

V.R.: Kāpēc neesmu piedzemdējis šo valsti pilnu, lai krievi vienkārši nespētu runāt vairs krieviski?

DDD: Jums liekas, ka ar dzemdēšanas procesu var likvidēt starptautiska nozieguma – okupācijas un kolonizācijas – sekas?

V.R.: Tas viss ir kopā.

DDD: Ar ko kopā?

V.R.: Es skatos uz kādu bezbērnu pāri, kurš ir ļoti augsti izglītots un nodarbināts, bet redzu viņos dzīvesprieka trūkumu. Bet tajā pašā laikā tur, kur bērni dzimst, redzams optimisms, enerģija, un uz šī fona kaut kas veidojas. Zinu, ko runāju – man ir trīs meitas; vecākajai meitai ir 5 bērni, vidējai ir 2 un vēl viens audzūbērns. Es jūtu, kā mainos pats, ja man ir mazbērni. Redzu, kā optimisms un dzīves prieks ienāk visā ģimenē, kur ir bērni un mazbērni. Skatoties uz t.s. demogrāfisko situāciju, nesaprotu – kas notiek ar latviešiem, ka šādā veidā padodamies?

DDD: Un, ja nu tomēr minētajam etnologu atzinumam par nepieciešamajiem 75 procentiem ir taisnība arī šajā aspektā? Varbūt sievietes zemapziņā izjūt nevēlēšanos dzemdēt, jo bērnam būs jākonkurē ar okupantu pēctečiem, bet vīrieši neko nedara, lai padziotu viņus no latviešu zemes? Varbūt trauma, kas gūta okupācijas laikā un pazemojums tautiskā mērogā, kas liek vēl joprojām sadzīvot ar okupācijas sekām ciešā kopdzīvē, bremsē reprodiktīvos procesus, mazina vēlēšanos darīt labu tautas attīstībai un veicina norobežošanu, individuālo karjerismu?

V.R.: Tā jau tas ir. Piecdesmito gadu trūkumā latvieši no savas algas bija sabūvējuši sev privātmājaņus, bet tām pretim septiņdesmitajos gados uzbūvēja piecstāves, kur pārsvarā dzīvoja krievi. Dzīvesveids ļoti atšķīrās. Privātmāju rajonā visi palāvās uz

savu darbu, bet daudzdzīvokļu mājās ar visu it kā tika nodrošināts. Taču tas, kas esmu šodien, izveidojās tur – uz tās ideoloģijas, kuru neviens nebija sagrāvis. Neviens nebija sagrāvis šo vēlmi – pašiem ar savām rokām visu sastrādāt. Tāpēc man disonē tas, ja kāds saka: “Dodiet man!” Ja tev vajag – atrodi. Es neoponēju jums, bet runāju par to veidu, kur ir attīstība, kas dod enerģiju un pašaplicināšanos – tad viss būs labi.

DDD: Piekrītu jūsu teiktajam, ka uzlabojumi ir jāpanāk pašiem. Arī es esmu uzaugusi privātmāju rajonā, četru bērnu ģimenē. Maniem vecākiem ir 11 mazbērni, jau 2 mazmazbērni, un es gaidu, kad maniem bērniem arī būs bērni... Taču diemžēl ne jūsu, ne mana ģimene nav likvidējusi krievisko vidi Latvijā.

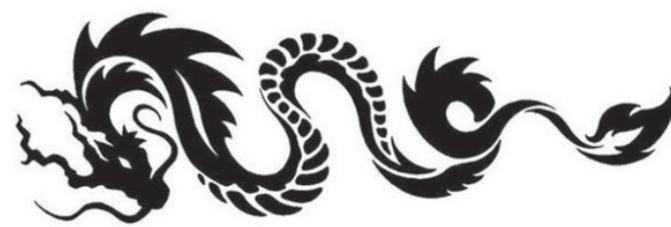
V.R.: Man liekas, ka tiek pārāk maz runāts par uzņēmīgumu, par iekšējo vitalitāti, kas latviešiem ir jāattīsta. Kāda kliente man ļoti labi pateica: “Mēs ļoti nabadzīgi augām, vecākiem īsti nebija, ko man iedot, lai nopirktu skolas drēbes, bet tad es sapratu kādu interesantu domāšanas metodi: pasaulē kaut kur ir nauda, kaut kur tā atrodas, tas nozīmē, ka ir arī kāds ceļš pie šīs naudas – man tas ir jāatrod, jo man ir vajadzīga nauda.” Un viņa sasniedza, ko gribēja. Bet tas otrs paņēmieni – stāvēt ar plakātiem, ka esam nabagi, mums ir mazas pensijas, – tas tautu faktiski nogalina.

DDD: Jā, man nav ko iebilst, piekrītu. Lūk, tāpēc laikraksts “DDD” meklē ceļu uz latviešu tautas un valsts drošu nākotni.

V.R.: Bet viens aspekts visā tajā, par ko mēs te runājam, manuprāt, ir ļoti svarīgs. Es arī jums pilnībā piekrītu par nācijas dzīves spēka samazināšanos. Es kā psihoterapeits par to esmu ļoti daudz domājis. Jautājums ir par traģisku vai pat sadistisku nāvi ģimenē. Tādos gadījumos mēitām rodas grūtības uzticēties pat jēdzīgiem vīriešiem, kuri spētu atbildēt par ģimeni, jo tie jēdzīgie ir tikuši nocirsti. Tad sievietē domā: “Kamdēļ ir vajadzīgas tādas sāpes?” Šādu stāstu ir ļoti daudz.

Turpmāk vēl...

Intervēja Līga Muzikante

ĶĪNIEŠIEM IR PASAKA PAR PŪKI...

Kādā pili valdīja Pūķis, kurš bez žēlastības mocīja tautu un dzina to postā. Nebija ko domāt par kaut kādām tautas interesēm vai vajadzībām! Katru mēnesi bija jānes Pūķim nesamērīgi lielas dāvanas un jāatdod visskaistākā meitene. Tauta bija izmisusi un sašutusi, katrā mājā tika spriests par Pūķa savtīgumu. Tautas atbalsta pavadīti, liels lērums varoņu devās uz pili, lai viņu nogalinātu un beidzot atbrīvotu valsti no šī apsēdēja. Taču neviens no drosminiekiem neatgriezās... pēc katras cīņas uz pils balkona iznāca saucējs un paziņoja: “Pūķis ir dzīvs! Pūķis ir uzvarējis!”

Kādudien atradās kārtējais drosminieks, kuram mīļoto meiteni aizveda pie Pūķa. Viņš paņēma zobenu un devās uz pili cīnīties. Iegājis pils zālē, drosminieks ieraudzīja tronī guļam vecu, vārgu Pūķi. Pāris zobens vēzienu – un Pūķis beigts!

Nu drosmīgais jauneklis sajūsmā devās pa garajiem pils gaitenēm meklēt savu ligavu. Pils telpas bija piekrautas ar tautas saņemtajiem dārgumiem. Jo tālāk viņš gāja, jo lielāka pieauga apbrīna par iekārojamo bagātību, kas pēc visiem likumiem tagad pienācās viņam – Pūķa uzveicējam, tautas glābējam! Drosminieks kāri ieslidināja savas rokas zelta ķešās un tiksmē nevarēja vien atrauties. Uz mirkli piemirsās pat nācienu mērķis, bet tieši tad koridora galā atvērās durvis, kur zem balkona stāvēja cerību pilnā tauta. Saucējs paziņoja: “Pūķis ir dzīvs! Pūķis ir uzvarējis!”

Jaunais censonis saūta un kategoriski iebilda – taču tad pavērsa skatienu spoguļi... Tur stāvēja jauns, izbadējis un negants Pūķis. Žēl, mums patīk pasakas ar labām beigām...

Varbūt arī Latviju un latviešus ir apsēdis šāds Pūķis? Kā viņu uzveiks katrs sevi?

Par Pūķi aizdomājās Līga Muzikante

Vēl var visu vērst par labu...

Vilhelms Ļuta

Žurnālists

Kopš 1990. gada latviešu skaits valstī ir samazinājies par 180 tūkstošiem. Izrādās, ka tieši tikpat daudz upuru no mūsu tautiešiem prasīja arī cīņas, kuras izraisīja Pirmais pasaules karš. Pārsteidz tas, ka 27 miera gadi mūsu tautai spēja iecirst tikpat sāpīgu robu kā piecus gadus ilgušais karš.

Toreiz, pirms 100 gadiem, sagrautā tautsaimniecība tika strauji atjaunota, jūtami paaugstinājās iedzīvotāju labklājības līmenis. Turpretī atjaunotajā Latvijā, kur nekas netika izpostīts, tautsaimniecība sāka nikuļot, labklājība nokritās zem vispārējā Rietumvalstu līmeņa.

Regresu izraisīja nemākulīgā saimniekošana, valsts izzagšana. Politiski, cenšoties izpatikt Briselei un bailīgi blenžot uz Maskavu, atstāja novārtā pamatnācijas intereses. Okupācijas sekas netika novērstas. Aiz tā saucamā integrācijas aizsega turpinājās pārkrievošana.

JĀ, VĒL VAR VISU VĒRST PAR LABU. TIKAI POLITIĶIEM BEIDZOT JĀNOVĒRŠ OKUPĀCIJAS SEKAS UN JĀIZVEIDO LATVISKA LATVIJA.

Nācijas interešu ignorēšana, garīgo vērtību degradācija latviešos radīja neticību savai valstij. Drūmais noskaņojums palielināja tieksmi emigrēt, ietekmēja arī dzimstību. Laimīgākas dzīves meklējumos Latviju ir jau atstājuši 85 tūkstoši latviešu. Bet negatīvā dabiskā pieauguma dēļ zaudēti 95 tūkstoši cilvēku.

Mūsu valsti ik gadu pamet ap 10 tūkstošiem latviešu, bet iebruc ap sešiem tūkstošiem krievvalodīgo. Tas viss pasliktina etniskās proporcijas. Latviešu īpatsvars valstī nespēj pārkāpt 62 procentu robežu. Trīs pilsētas (Rīga, Daugavpils un Rēzekne), kā arī pieci novadi (Krāslavas, Salaspils, Olaines, Daugavpils un Zilupes) ir pārkrievooti.

Emigrācijas un pretlikumīgās pilsonības izdāļāšanas dēļ izveidojusies pārāk nelabvēlīga situācija pamatnācijai. Latviešu īpatsvars pilsonībā nokritis no 80 līdz 72 procentiem. Tas nozīmē, ka nepārtraukti tiek stiprinātas “Saskaņas” un citu promaskavisko spēku pozīcijas un to mērķis Latviju pārvērst par Krievijas koloniju.

Aplamās politikas ietekmē radušās krasas pārmaiņas reģionu apdzīvotībā. Iedzīvotāji cenšas koncentrēties ap Rīgu, bet nomales paliek tukšas. Visās pilsētās un 85 procentos novadu iedzīvotāju skaits saplok. Vīrs ūdens pagaidām turas tikai 17 Pierīgas novadi, kuros latviešu daudzums palielinās.

Var jautāt, vai Latvijā ir iespējams stāvokli normalizēt? Jā, vēl var visu vērst par labu. Tikai politiķiem beidzot jānovērš okupācijas sekas un jāizveido latviska Latvija.

AUGSTA DZIESMA, SKANI, SKANI....

Lībiešu Māra

Ažiotāža ap VV-F kapa vietu kārtējo reizi apliecina – skandāls pieber ikdienas dzīvei pipariņu, un tad sarosās arī *kultūras cilvēki*, kuri brīžos, kad izšķiras svarīgi jautājumi, *klusē kā partizāni* vai bārsta puķaines, neko neizsakošas frāzes. Aizstātot eksprezidentenes tiesības uz elitāru vietu slēgtajos Meža kapos, radoša un ne tik radoša inteliģence bliež ar smago artilēriju pa īsto un iedomāto ienaidnieku, daudz nebēdājot, kur un kā trāpa; VV-F ar savu darbu Latvijas labā ir godam nopelnījusi šo cienjamo (??) vietu, Valsts prezidents ir godājams jau ieņemamā amata pēc, Latvijai jānokārto jautājums par kādreizējo Valsts prezidentu atdusas vietām, citādi domā vienīgi sociālisma paliekas, Latvijas nelabvēļi, mahinatori un garīgi kropļi, kuri gudro un gudro, ko tādu vēl varētu izgudrot, lai padarītu Latviju par apsmieklu pasaules acīs...

Neapstrīdami, VV-F nopelni Latvijas labā ir tiešām nepārvērtējami. Līdz bezgalībai mīkstinot Vēlēšanu un Valodas likumus, atdodot Abreni Krievijai, ierodoties Uzvaras svētkos Maskavā 2005.

**ILGI BRĪVAJĀ PASAULĒ
DZĪVOJUŠAJAI EKSPREZIDENTEI
VAJADZĒJA BŪT
LIKUMPAKLAUSĪBAS PARAUGAM,
NEVIS IZMANTOT PADOMIJĀ TIK
IECIENĪTOS BLATUS UN
SARUNĀŠANU.**

gadā Jaunzēlandes gubernatores statusā, tādējādi šķeļot Baltijas vienotību un padarot Latviju pasaules acīs nožēlojamu, eksprezidente ir apliecinājusi sevi kā patiesi *diženu, savdabīgu un spilgtu personību*. Ap Brīvības pieminekli uzceltais žogs un žests, kuru šajā vietā neatļautos neviens sevi kaut cik cenošs *mazais cilvēks*, lieku reizi apliecina, kāda izcilība ir aplaimojusi latviešu tautu ar savu klātbūtni. Sakāpināta godkāre, arogance, izšķērdība tieksme pēc ārēja spožuma un pagodinājumiem ir tādi sīkumi, kurus pat pieminēt nav vērts.

Taču strīdus ābols nav eksprezidentes personība, bet gan viņas darījuma likumība. I Meža kapi ir daļēji slēgta kapsēta, kur vietas var iegūt tikai tie, kuriem tajos ir ģimenes kapi. Likums "Par Valsts prezidenta darbības nodrošināšanu" neparedz eksprezidentiem priekšrocības kapavietas izvēlē, nav apšaubāmas viņu tiesības jau laikus izraudzīties sev kapa vietu, bet bijušās un esošās valsts amatpersonas nedrīkst apiet likumu. Ilgi brīvajā pasaulē dzīvojušajai eksprezidentei vajadzēja būt likumpaklausības paraugam, nevis izmantot Padomijā tik iecienītos blatus un sarunāšanu. Stādāmās amatā, Vaira Viķe-Freiberga saņēma tiešām lielu tautas uzticības kredītu – kurš vainīgs tā izšiveršanā? Šādā kontekstā to cilvēku kaunināšana, kuri vēlas redzēt Valsts prezidenta krēslā personu, kas zog, bet dalās, un gaušanās par iedragāto ticību tautai izskatās pēc liekulības paraugstundas.

Par pievilto uzticību varētu sūkstīties tā tautas daļa, kurai VV-F prezidentūras laikā bija divas laimīgas dienas – diena, kad viņa stājās savā amatā, un diena, kad atstāja to. Par cilvēka diženumu liecina viņa darbi, nevis prestiža kapa vieta.

PSRS laikā dzīvojušie labi zina, ka totalitārā valstī ir pieņemts izrādīt valstsvīriem ārēju cieņu un veidot viņu panteonus, taču tas neizsaka patieso attieksmi. Netrūka drosminieku, kuri lika svecītes pie Čakstes pieminekļa, labi zinot, ar ko tas draud, bet uz Ļeņina mauzoleju ekskursanti devās labprātīgā piespiedu kārtā, un vienkāršā tauta, dziedot ditirambus kārtējam *gensekam*, smīnēja bārdā. Vēl dzīva ir pārliecība, ka reiz Latvijai būs Valsts Prezidents, nevis nomināli šā amata izpildītāji, kuri mērķtiecīgi veido savas personības kultu, noliek Latvijas pavalstniecību vienā plauktā ar nocenotu, bezvērtīgu precī un runā ar plašsaziņas līdzekļiem ne jau tai labākajā krievu valodā, pārkāpdami Valsts valodas likumu un nepārprotami apliecinot cittautiešiem latviešu valodas nevajadzību. Taču nav iespējams ievēlēt par vidusmēra vēlētajū labāku Saeimu, un tā savukārt nespēj ievēlēt labāku prezidentu, nekā ir pati. Lai varētu cerēt uz pārmaiņām valstī, ir jāmainās pašiem; bet – vai *Augsto dziesmu* dziedātāji un elku pielūdžēji ir spējīgi uz to?

RIETUMU PASAULES PĒDĒJĀS DIENAS

Andrejs Vadžra

Ukrainu politologs,
filozofs, publicists

Turpinājums no
iepriekšējā numura

Būtībā Tramps šobrīd mēģina izraut kontroli pār ASV no nacionālo oligarhisko klanu rokām, kuru intereses pārstāv Klintonē. Tramps ir tanks, kurš dodas tiešā uzbukumā cauri blīvajām valdošās amerikāņu elites rindām neatkarīgi no tās partijiskās piederības. Tieši tāpēc Tramps no sākuma izlauza republikāņu nociecinājumus, kļūstot par prezidenta kandidātu no Republikāņu partijas, bet pēc tam tieši tāpat vēlēšanās izlauza demokrātu pretošanos, kļūstot par prezidentu. Viņa mērķis ir glābt Savienotās Valstis, kuras savās interesēs līdz pēdējai izmanto transnacionālais oligarhāts. Tramps vēlas apstādināt savas valsts nogremdēšanu...

**...BET TRAMPS
NAV VIENS**

Tramps nav viens. Aiz viņa stāv ļoti ietekmīgi cilvēki gan Amerikas iekšienē, gan arī aiz tās robežām. Viņam maksimālu atbalstu sniedz arī daļa no patriotiski noskaņotu amerikāņu augstāko politisko aprindu pārstāvjiem (ierēdņi, militārpersonas, specdienestu darbinieki), kuri sapņo izraut ASV no transnacionālās oligarhijas kontroles.

Tāpēc tas, kas faktiski tagad norisinās Amerikā, ir revolūcija. Tā ir ne tikai amerikāņu, bet arī pasaules revolūcija. Ja Tram-

**JA UZ SKATUVES KARĀJAS ŠAUTENE,
TAD AGRI VAI VĒLU NO TĀS TIKS
IZŠAUTS. UZ EIROPAS "SKATUVES"
ŠO "ŠAUTENI" KĀDS JAU IR PAKĀRIS.**

pam izdosies pārņemt varu ASV, transnacionālais oligarhāts zaudēs savas varas un pasaules ietekmes pašu galveno instrumentu. Ja tas notiks, visa šobrīd pastāvošā pasaules iekārta sabruks.

Tramps nav no tiem cilvēkiem, kas var atteikties no uzvaras. Bet, ja Tramps vēl piedevām ir arī patiess savas valsts patriots, ko es neizslēdzu, viņš kausies par Ameriku līdz pēdējam elpas vilcienam. Tamdēļ viņam ir gan prāts, gan griba, gan spēki, gan resursi. Vēlreiz atkārtošu: Tramps nav viens. Viņš nav idiots, lai vienatnē stātos pret "olimpiešiem" bez jebkādas cerības uz uzvaru.

Bet jaunievēlētā prezidenta atbīdīšana no varas visdrīzāk tiks konfliktam ASV pārkāpt konstitucionālās un politiskās cīņas robežas. Būtībā šī valsts šobrīd atrodas uz jauna pilsoņu kara sliekšņa, kurā patrioti tradicionālisti cīnīsies ar kosmopolitiskajiem liberāļiem par savu amerikāņu sapni, kuru tiem faktiski atņēma transnacionālā oligarhija.

Bet juku gadījumā pacelsies amerikāņu sociālās padibenes

**VĒLREIZ ATKĀRTOŠU: TRAMPS
NAV VIENS. VIŅŠ NAV IDIOTS,
LAI VIENATNĒ STĀTOS PRET
"OLIMPIEŠIEM" BEZ JEBKĀDAS
CERĪBAS UZ UZVARU.**

daudzskaitlīgu, labi organizētu un bruņotu kriminālo un puskriminālo bandu veidā, kuras jebkurā gadījumā vēlēšies dabūt savu daļu no "pīrāga". Atcerieties, kāda izskatījās Jaunorleāna 2005. gadā, kad ASV piekrasti nopostīja viesulis "Katrina", kas noskaloja amerikāņu valdību, bet kopā ar to arī plāno amerikāņu kultūras, civilizētības un vienkārši cilvēciskuma kārtiņu? Gadījumā, ja Savienotajās Valstīs sāksies pilsoņu karš, visa šī valsts pārvērtīsies par vienu vienīgu Jaunorleānu.

Ja situācija attīstīsies šajā virzienā, Savienotās Valstis, visdrīzāk, sabruks un pārstās būt par finansiāli ekonomisko un militāri politisko pasaules impērijas pamatu, kuru uzbūvējis transnacionālais oligarhāts. Bet pēc ASV sabruks arī pati viņu globālā impērija.

Ir labi zināms, ka no liela sliktstoša kuģa vajag aizpeldēt pēc iespējas tālāk, jo tas var ieraut sev līdzī blakus peldošos cilvēkus un laivas. Lielbritānijas seno dinastiju dzimtu "Magi" ir visai informēti un tālredzīgi ļaudis. Ja Eiropas Savienībai ir lemts nogrimt, tad no tās vajag atkabīnāties jau tagad. Pēc tam, kad sāksies vispārēja panika, būs par vēlu. Lielbritānija var kļūt par labu glābējaiņu izredzētajiem.

Ja Eiropas Savienība sabruks, sekas visai Eiropai būs nevis vienkārši sliktas, bet šausmīgas. Nevajag aizmirst, ka šobrīd Eiropas valstīs ir vairāki miljoni nabagu, beztiesīgo, agresīvi noskaņotu cittautiešu no Āfrikas, Tuvajiem Austrumiem un Vidusāzijas. Viņu ierašanās ES no racionālā redzes viedokļa izskaidrot nav iespējams. Rietumos humanisms, kas ir pretrunā kāda interesēm un veselajam saprātam, tiek aizsūtīts tālēs zilajās. Ar to pat neceremonējas. Šeit visu acu priekšā Eiropas monolītajos pamatos tiek ievietota spēcīga etnokulturālā sprāgstbumba, un neviens, skatoties taisni virsū, to neredz. Situācija, maigi izsakoties, ir divaina. Izskatās, ka zem tā slēpjas gan kāda intereses, gan kāda veselais saprāts.

Iespējamība, ka finanšu ekonomikas haoss tur var pāraugt vērienīgā slaktiņā starp pamatiedzīvotājiem eiropiešiem un iebraucējiem migrantiem ir visai liela. Eiropieši vairs nav tādi, kādi bija koloniālo impēriju laikos; viņu vergi no "trešās pasaules" arī ne. Spriedze pieaug. Ja jau tagad Eiropas valstu tiesībsargājošie orgāni un spēcienesti nespēj efektīvi cīnīties ar dažiem desmitiem iebraukušo teroristu, tad kas sāksies, ja pēkšņi ar ieročiem rokās Eiropā parādīsies tūkstošiem radikāli noskaņotu islāmistu? Kurš ir teicis, ka tas nav iespējams? Ja uz skatuves karājas šautene, tad agri vai vēl no tās tiks izšauts. Uz Eiropas "skatuves" šo "šauteni" kāds jau ir pakāris.

Kopumā perspektīvas iezīmējas diezgan "jautras".

Turpmāk vēl...

Tulkoja Vita Nikitina

Avots: <http://andreyvadzra.livejournal.com/627310.html>

VĪZIJA

KĀ ATDZĪVINĀT LATVIJAS LAUKUS UN UZLABOT LATVIEŠU TAUTAS DEMOGRĀFISKO SITUĀCIJU

Mums nepiedos ne mirušie, ne dzīvie,
Ne arī tie, kas vēl pēc gadu simtiem dzims,
Ja svētā uguns, tā, ko kūra mūsu senči brīvie,
Par dzimteni, par tautu mūsos liesmot rims.
Nē, mums to nepiedos, ka sabrūk tēva mājas,
Ka aizaug tīrumi, ka dižozoli mirst,
Ka svešu mēli lokot brāļi sarunājas,
Ka paši palīdzam mēs savas saknes cirst...
Nē, to mums nepiedos ne mirušie, ne dzīvie,
Ne arī tie, kas vēl pēc tūkstoš gadiem dzims...

/Dzejnieks nezināms/

Andrejs Lucāns

Agronoms Burtņiekos

Kādā gadumijas uzrunā bijušais Ministru prezidents Aigars Kalvītis sacīja: "Mums vajadzīga stratēģija, kas rakstīta nevis uz papīra, bet sirdīs, kas dzīvo tautas dvēselē. Mums vajadzīga nākotnes ideja, kas dzīvo mūsu sirdīs un kurai mēs patiesi ticētu, mums vajadzīga liela un stipra ideja."

Viedi vārdi! Un šī aizkustinošā atziņa ir aktuāla arī šodien. Ir mainījušās Saeimas un valsts vadītāji, bet lielā un stiprā nākotnes ideja tā arī nav realizējusies.

Nav atrisinātas visbūtiskākās problēmas: biedējošā demogrāfiskā situācija un masveida emigrācija, bet par visu

(sauksim viņus par brīvēzniekiem) savas saimniecības būtu jāuztur atbilstīgi valsts noteiktajam tiesiskajam statusam un pašvaldību noteiktajai kārtībai.

Brīvēznieka ģimenes tiesiskais statuss paredz ar likumu noteiktus apgrūtinājumus un pienākumus:

ģimenei jāaudzina bērni (pašu vai adoptēti);

zemi un uz tās atrodošos nekustamo īpašumu nedrīkst iekāļāt;

ja brīvēznieka ģimene savu sētu un saimniecību vairs nespēj vai nevēlas turpināt apsaimniekot, tā ir jānodod atpakaļ valstij, kas tad to nodod citai šim statusam atbilstoši uz laukiem pārcelties ieinteresētai ģimenei, adekvāti kompensējot iepriekšē-

piesaistot iespējamo ES atbalsta finansējumu;

garantēt kredītus brīvēznieka sētai nepieciešamā inventāra – mājlopu, tehnikas u.tml. iegādei;

pieņemt likumus, kas mājokļiem ņemto kredītu saistības nepieļauj padarīt par kredīta ņēmēja mūža verdzību;

nodrošināt galvenās komunikācijas – ceļus, elektrību;

nodrošināt bezmaksas konsultatīvo, juridisko un saimnieciskās palīdzības dienestu u.tml. pieejamību;

izstrādāt daudzveidīgus dzīvojamu, saimniecības ēku un dažādu sīkražotāju vajadzībām atbilstošu ražotņu tipveida projektus;

atbalstīt krājaizdevu sabiedrību dibināšanu;

nodrošināt brīvēznieku projekta un kooperācijas virsvadību.

Turklāt būtu jāpieņem likumi, kas vēl papildus motivētu jaunus cilvēkus pārcelties saimniekot uz laukiem un veidot kuplas ģimenes, piemēram:

brīvēznieku ģimenēm par trīs bērniem valsts dzēs 50% kredīta no valsts apstiprinātā plāna izmaksām, par četriem bērniem – 75%, par pieciem – 100%;

sievietei par katra bērna (arī adoptētā) uzaudzināšanu darba stāžā ieskaita sešus gadus ar vidējo izpeļņu valstī;

par katru bērnu pensionēšanās vecumu samazina par 2 gadiem;

nodrošina bezmaksas bērnudārzus, bezmaksas pusdienas pamatskolās;

sekmīgiem skolēniem no ģimenēm, kurās ir trīs vai vairāk bērnu, nodrošina budžeta vietas augstskolās.

Brīvēznieku sētu projektu realizēšanu varētu sākt ar četriem pilotprojektiem – pa vienam Kurzemē, Zemgalē, Vidzemē un Latgalē – novados, kur tie būtu visvieglāk realizējami un sniegtu pozitīvu pieredzi nākamajam projektam izstrādei.

VAI TĀ IR UTOPIJA?

Oponenti šo piedāvājumu nosauks par dārgu un nerealizējamu utopiju. Protams, tam būs vajadzīgi ievērojami līdzekļi, taču izšķirošā ir atdeve, kas sagaidāma no šāda projekta realizācijas. Tā mērķis nav tikai biznesa, bet gan latviešu nācijai atbilstīgs dzīvesveids un visas valsts teritorijas apdzīvotība. Noteicošie faktori te nedrīkst būt tikai darba ražīgums vai iegūtā naudas summa. Būtiskais te būs ražīga dzīve, mājvieta, ģimene, bērni, darba iespējas ekoloģiski nedegradētā vidē un tās saglabāšana, rosības veicināšana pašvaldībā.

Brīvēznieku projekta realizēšanas sākšanai nav nopietnu šķēršļu. Vajadzīga vien sapratne un gribēšana. Vilcināšanās situācijā, kad latviešu tauta savā tēvmēn sarūk katastrofālos apmēros, liecinātu par Saeimas deputātu un valsts vadītāju galēji bezatbildīgu attieksmi.

Problēma ir jārisina bez vilcināšanās un valstiskā līmenī, sākuma iniciatīvu un virsvadību uzņemoties Valsts prezidentam.

ZELTA GRIEZUMS – PAMATU PAMATS

Artūrs Kiršfelds

Kādā sarunā, pieturvietā kopā gaidot sabiedrisko transportu, vīru kora "Tēvzeme" dalībnieks man sacīja, ka noraida praktizētos jauninājumus koru dziesmu izpildīšanu kuplīnāt ar mums svešiem pamatelementiem – tādiem kā, piemēram, žestikulēšana, staigāšana, akcentēta pārgrupēšanās, klasiskām vērtībām nepieņemamas izdarības, lai tikai tiekots pēc kaut kādas originalitātes. Kad šķīrāties, bijām vienisprātis jautājumā par nacionālo vērtību mazināšanos pasaules vēju atpūstajās saslaucās, bezpersoniskajās globalizācijas dražās. Kas nekritiski rotā ārējo tēlu, tas bojā iekšējo cilvēku!

Pirmskara pēdējais Latvijas Valsts prezidents sacīja: "Ne tikai ārēji jātop latviskiem – mums jānokrata viss svešais, kas mums pa daudziem gadiem pielipis. Tā mums ir ļoti daudz vēl. No tā mums jātiek vaļā."

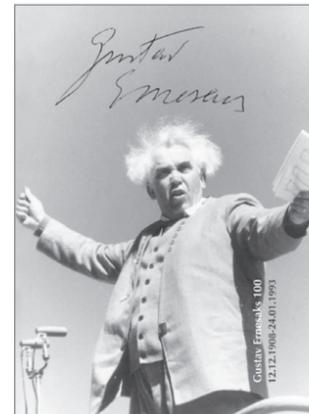
Globalizācijas speciālisti – savdabīgā nīdētāji – nav snauduši un nesnauž, savu indes sēklu sēdami. Viņi steidzas ar tukšiem spozumiem pievilt un apstulbināt vēl daudzus jo daudzus, lai, svinot uzvaru, ļaunā priekā sacītu: "Lūk, pasaules telpā kļūst vēl viens sev zudis, savai tautai zudis upuris par labu mums!"

Atgriezoties pie ievaddaļas, protams, mūzika – tā ir skaņu māksla. Melodija un ritms vienmēr paliek skaņdarbu galvenie izteicēji. Galvenā nozīme neapšaubāmi ir muzikālām skaņām, bet atsevišķos gadījumos arī trokšņu skaņām (piemēram, bungas vai gongs orķestrī). Mans aicinājums nav nebūt radošiem, atrasties sastinguma ietvarā. Absurds! Nē, mans aicinājums ir šāds – lai zelta griezumā paliek visas dailes pamatu pamatā un klausītājiem neciešamu skaņu dēļ nav jādomā par koncertzāles priekšlaicīgu atstāšanu! Lai muzikālām skaņām un harmonijai ir un paliek galvenā nozīme, butaforijas atmetot.

Minēšu piemēru. Tie, kuri ir dzirdējuši un atceras veldzi, kuru varēja gūt, klausoties Igaunijas Akadēmisko vīru kori Gustava Ernesaksa vadībā, var apliecināt, ka šī kora katra ierašanās Rīgā bija patiesi svētki izcilā snieguma dēļ. Latvijas Universitātes Lielā aula tad bija klausītāju pārpildīta. Cilvēku sejās bija manāms gaišs, "muzikāls" satraukums, apvaldītā nepacietībā gaidot koncerta sākumu. Un tad klāt brīdis, kad, aplausu sveikti, ienāk igauņu vīru kora pērles. Pirmajā rindā nostājas publikas silti, jo silti iemīļotais bassbaritons Raimonds Alango. Viņa stāja ir nepiespiesta, seja atsaucīgs smaids apvienojas ar delikātu kautrīgumu. Kora priekšā stājas Gustavs Ernesakss, un viņa rokas žests klausītājiem paver emociju un jūtu plūsmu bagātīgās skaņu nokrāsās – no dzirda *pianissimo piano* līdz vērienīgam, bet ne bravūrīgam *fortissimo forte*. Katrs atskaņotais skaņdarbs, kordziesma, klausītājos estētisko pasauli paceļ augstāk un augstāk, dziļāk un dziļāk.

Muzikālās vērtību vērtības ir rosinājušas ilgas un tiekšanos uz saulaino tāli (bez ironijas!). Un aizritējušie gadi nav šķērslis, lai kādreiz gūto mākslas baudījumu aizmirstu...

Lūk, zelta griezumā, uz ko tiekies latviešu koriem!

POLITIKAS VĒROTĀJA PĀRDOMAS

Deputātiem algas celšot.

Budžetam šo slogu velšot –

Esot labi strādājuši,

Labklājību vairojuši.

Trūcīgajiem pieliks grašus,

Lai par sevi gādā paši.

Viņi varot sasparoties –

Sēnot, ogot – mežā doties.

Saeima lemj daudzās lietas –

Kas ir primārs, tam nav vietas.

Spriež par suņu čipšanu,

Ne darbavietu radīšanu.

Birokrātija mums smaga.

Kad ir jāden plauksmes vaga,

Daudzi šķēršļi likti priekšā,

Investori nenāk iekšā.

Priekšnieks nikni zāgē KNA-bu,

Daudziem nevajag to labu.

Vienaldzīgi vēro vara,

Kā šo posta darbu dara.

Labklājību sasniegt varam,

Ja valsts labā strādās vara.

Labi redzama tā vaina:

Domāšana jāizmaina.

Rosās "zaļie cilvēciņi" –

Esot miermīlīgi viņi.

Nav ko uztraukties par niekiem –

Mierina mūs drošībnieki.

Onufrijs Gailums

P.S. Lūdzu, publicējiet šo satīrisko dzejoli. Tā ir mūsu pateicība par "rūpēm" par savu tautu. Deputāti, kuriem jau tā ir lielas algas, paši sev pieliek lielas summas, bet trūcīgajiem tikai grašus. Brigmanis un daži citi saņem 5000 eiro. Kur ir rūpes par savu tautu?! Ražošanas attīstību bremzē korupcija, birokrātija, nodokļu politika, vājā tiesu sistēma un citi faktori. Ja neievēlēsīm gudrus, godīgus politiķus, kas rūpēsies par tautas labklājību, mūsu valstij nav nākotnes. Var pieņemt laiks, kad nebūs naudas, lai maksātu pensijas. Tā mēs varam arī palikt Eiropas Savienības nabadzīgāko valstu statusā. O.G.

BRĪVĒZEMNIEKU PROJEKTA REALIZĒŠANAS SĀKŠANAI NAV NOPIETNU ŠĶĒRŠĻU. VAJADZĪGA VIEN SAPRATNE UN GRIBĒŠANA. VILCINĀŠANĀS SITUĀCIJĀ, KAD LATVIEŠU TAUTA SAVĀ TĒVZEMĒ SARŪK KATASTROFĀLOS APMĒROS, LIECINĀTU PAR SAEIMAS DEPUTĀTU UN VALSTS VADĪTĀJU GALĒJI BEZATBILDĪGU ATTIEKSMI.

vairāk – katastrofālā lauku depopulācija. Valsts vadītāji un atbildīgās institūcijas gan atzīst šo problēmu esamību, taču nepiedāvā nekādus reālus risinājumus to novēršanai.

Kā lauksaimnieks piedāvāju savu redzējumu – lauku apdzīvotības, bezdarba mazināšanas un demogrāfijas problēmu risinājumu, sniedzot reālu valsts sākuma atbalstu jaunajām ģimenēm, kas pārceļas uz dzīvi un saimniekošanu laukos. Sākuma atbalsts tiem pavērtu iespēju vēlāk savas problēmas risināt jau pašu spēkiem, kļūst par saimniekiem pašu zemē Latvijā, nevis būt par kalpiem ārzemēs.

LAUKU ATDZĪVINĀŠANA

Piedāvāju šādu modeli. Katrā novadā vairākiem desmitiem jaunu **Latvijas pilsoņu ģimeņu** (sieva vecumā līdz 30, vīrs līdz 40 gadiem) valsts bez maksas piešķir īpašumā 5–10 ha lauksaimniecībā izmantojamās zemes un ap 3 ha meža. Zeme pēc iespējas tiek piešķirta novada/pagasta centra tuvumā vai citā vietā, kur var izmantot novada/pagasta infrastruktūru – komunikācijas, skolas, bērnudārzus, sabiedriskās iestādes u.tml. Protams, šo saimniecību īpašnieku ģimenēm

jā īpašnieka personīgos ieguldījumus saimniecībā. Šī kompensācija kļūst par jaunā brīvēznieka parādsaistību pret valsti;

brīvēznieka sētas pārņēmēji iegūst iepriekšējā īpašnieka tiesisko statusu un pienākumus;

saimniecības būtu jāizvieto pēc iespējas vienkopus. Tas samazinātu celtniecības izmaksas un atvieglotu brīvēznieku kooperācijā balstītu sadarbību – ražošanu, pārstrādi, tirdzniecību u.tml. Šo saimniecību tuvumā perspektīvā būtu jāparedz lauksaimniecības un meža produkcijas pārstrādes vai citas vietējiem apstākļiem piemērotas produkcijas ražotņu celtniecība, kas nodrošinātu papildu darba vietas. Ražotnēm ir jāparedz nodokļu atlaides un citas motivējošas privilēģijas. Valstij jāveicina iespēja par adekvātu cenu realizēt mazajās saimniecībās ražoto produkciju. **Sīkražotājiem kooperējoties ir jāklūst par dabai un kultūrvidēi draudzīgu konkurētspējīgu lielražotāju.**

Valsts uzņemas:

zemi un uz tās esošās ēkas noteiktu laiku neaplikt ar nodokļiem;

nodrošināt finansiālos resursus ēku celtniecībai, sniedzot atbilstoši bankai galvojumu kredīta izsniegšanai uz 20 gadiem ar minimālu likmi projekta realizēšanai, kā arī maksimāli

Sveicināti!

Plašsaziņas līdzekļos regulāri tiražē, ka saukli "KRIEVI NĀK" ir palaiduši kaut kādi latviešu nacionālisti. Tādu pašu vēsti var saņemt Edgara Kramiņa intervijā šā gada "DDD" 2. numurā. Nosūtu dokumentu, lai ieviestu skaidrību, no kurienes tad minētais sauklis ir cēlies.

Cieņā
Jānis Maurītis

12 июня,
в день выборов
в Европарламент
ГОЛОСУЙТЕ
ЗА НАШИХ!
Наши - это список «ЗаПЧЕЛ»
Список номер 6 поддерживают:
● Штаб защиты русских школ
● Русская община Латвии
● Латвийский комитет по правам человека
НАШИ ДОЛЖНЫ БЫТЬ В БРЮССЕЛЕ!

Politisko organizāciju apvienība
"Par cilvēka tiesībām
vienotā Latvijā" 6

1. Tatjana ŽDANOVA
2. Mirosļavs MITROFANOVS
3. Juris SOKOLOVSKIS
4. Valērijs PETROVS
5. Natālija JOLKINA
6. Oļegs TOLMAČOVŠ
7. Andrejs JAKOVĻEVŠ
8. Ilga OZIŠA
9. Maksīms MARGOLINS
10. Eduards ŽEMAITIS-DZICEVIČS

Plakāta augšdaļā krievu valodā rakstīts: "Krievi nāk!"
Neilgi pēc valsts iestāšanās Eiropas Savienībā, 2004.gada 12.jūnijā Latvijā pirmo reizi notika Eiropas Parlamenta vēlēšanas. Ar 6. vēlēšanu sarakstu tajās piedalījās apvienība "Par cilvēka tiesībām vienotā Latvijā", no kura Eiropas Parlamentā tika ievēlēta Tatjana Ždanoka.

LNF bankas konts ziedojumiem laikrakstam "DDD"

Latvijas Nacionālā fronte
(Reģ.Nr. 40008033014)

Swedbank (SWIFT kods: HABALV22);

konts: LV40HABA0551034053378

Publikāciju izmantošanas gadījumā atsauce uz laikrakstu DDD obligāta.

Laikraksts DDD Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2017
Izdevējs: LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE
(Reģ.Nr. 40008033014)

Norēķinu konts: A/S Swedbank;

Kods: HABALV22 Konts: LV40HABA0551034053378

Galvenā redaktore: LĪGA MUZIKANTE

Redaktora vietniece: LIENE APINE

Pasta adrese: DDD, Lubānas iela 6 – 4,

Rīga LV-1019

tālr./fakss: 67140680

Interneta adrese: WWW.FRONTE.LV

E-pasts: DDD@FRONTE.LV

Iespiests: SIA "Latgales druka",

Ofsetiespiedums, metiens 2 500, apjoms 2 x A 2

Atteikšanās no dekolonizācijas – GENOCĪDS PRET LATVIEŠU TAUTU

Liberālisma politikai pakļauto masu mediju dezinformācijas ietekmē daudzi latvieši Latvijas dekolonizācijas procesu salīdzina ar nacionālā naida provocēšanu un Staļina īstenotajām deportācijām. Patiesība ir gluži pretēja šādiem iepotētiem aizspriedumiem. Dekolonizācija ir tiesisks, obligāts akts, kuru paredz starptautiskās tiesību normas valstīs, kas ir piedzīvojušas okupāciju un kolonizāciju. Laikraksta "DDD" redakcijai nereti jautā, kā realizēt Latvijas dekolonizāciju? Mūsu atbilde ir: ar likuma spēku. Un vajadzīgo tiesību normu pieņemšana kļūst arvien iespējamāka, jo pasaule mainās, un liberālisms zaudē savu politisko ietekmi – lai arī cik deklarātīvi un neticami tas šobrīd izklausītos.

Ir dzirdēti iebildumi, ka nevar dzīvot ar skatu pagātnē un cīnīties ar vakardienas draudiem, taču diemžēl šī pagātne un vakardienas draudi ir arī šodienas realitāte un nākotnes apdraudējums. Jo slimība nav izārstēta. Īpaši spilgti par to varējām pārliecināties referendumā par otru valsts valodu vai gadskārtējās 9. maija orgijās Pārdaugavā. Okupācijas gados tieši Latvijā tika visvairāk izjaukta pamatnācijas etniskā proporcija, un rezultātā

latviešu tautas attīstība savā etniskajā teritorijā un nacionālajā valstī ir reāli apdraudēta.

Jau 2001. gadā Latvijas ekoloģiskās izglītības apgāds "Vieda" Aivara Gardas vadībā izsludināja konkursu, kura mērķis bija izstrādāt likumprojektu "Par Latvijas dekolonizāciju" un papildināt Krimināllikumu ar pantu "Par atteikšanos no Latvijas dekolonizācijas", un nodot tos Saeimai pieņemšanai. Tas sacēla vētru masu saziņas līdzekļos, un svarīgākais "integretājs" Nils Muižnieks brīdināja: "Galvenais, lai Latvijas politiķi neatbalsta konkursu par Latvijas dekolonizācijas likumprojekta izstrādi!" Taču vislielāko traci saorganizēja toreizējā Valsts prezidente Vaira Vīķe-Freiberga. Televīzijā viņa gluži histēriski pukojās, ka Aivars Garda ir izsludinājis šādu konkursu tieši tajā dienā, kad viņai jābrauc uz starptautisku konferenci...

Par spīti pretestībai, konkurss norisinājās veiksmīgi, un par labāko likumprojektu tika atzīts Zigurda Striķa darbs. Likumprojekta tika apkopoti arī citi konkursa dalībnieku priekšlikumi, un tas tika iesniegts Saeimā apspriešanai. Konkursa darbi ir publicēti grāmatā "Par Latvijas dekolonizāciju".

Grāmatas ievaddaļā Aivars Garda iesaka Krimināllikuma IX nodaļu "Noziegumi pret cilvēci, mieru, kara noziegumi, genocīds" papildināt ar 71.3. pantu "Par atteikšanos no Latvijas dekolonizācijas":

71.3. pants. Atteikšanās no Latvijas dekolonizācijas.

Par genocīdu, tas ir, tīšu darbību nolūkā pilnīgi vai daļēji atteikties no Latvijas dekolonizācijas, tādā veidā radot apstākļus latviešu tautas pilnīgai vai daļējai iznīcībai, tieši novedot latviešu tautu līdz stāvoklim, kad Latvijā tiek radīti apstākļi tās kultūras un valodas pakāpeniskai bojāejai, izstrādājot un ieviešot dzīvībai bīstamu integrāciju, tādējādi veicinot latviešu sadzīves apstākļu pasliktināšanos, propagandējot "integrāciju" masu saziņas līdzekļos,

– soda ar mūža ieslodzījumu vai ar brīvības atņemšanu uz laiku no trim līdz divdesmit gadiem. Par tām pašām darbībām, ko veikušas Latvijas augstākās amatpersonas (piemēram, Valsts prezidents un Ministru prezidents) vai cilvēki organizētā grupā (piemēram, politiskā partija),

– soda ar mūža ieslodzījumu. Genocīds pret latviešu tautu ir noziegums pret cilvēci, kuram nav noilguma.

Kā realizēt Latvijas dekolonizāciju

Zigurds Striķis

Lai panāktu Latvijas dekolonizāciju, ir jāveic liels darbs gan ārpolitikā, gan arī valsts likumdošanas sakārtošanā. Panākumi ārpolitikā sekmēs iekšpolitiskās norises, un savukārt panākumi iekšpolitikā pievērsīs starptautiskās sabiedrības uzmanību Latvijas dekolonizācijai.

Pēc Otrā pasaules kara Vācijai bija jāatdod visas teritorijas, kuras tā bija ieguvusi pēc 1937. gada. Sabiedrotie piespieda Vāciju uzņemt arī visus tās pilsoņus, ko tā bija nometinājusi okupētajās teritorijās. Pretēji tam Latvija ir palikusi ārpus līgumu sistēmas, kas likvidē Otrā pasaules kara sekas. Vēl vairāk – Latvijai uzlikta pienākumu pašai neregulēt Otrā pasaules kara mantojumu, tas ir, nokārtot teritoriālos strīdus un uzņemt citu valstu pilsoņus. Latvijas politiķu ārpolitiskā darbība šīs netaisnības novēršanā jāuzskata par nepietiekamu un neapmierinošu. Lai aktivizētu viņu darbību, ir nepieciešams Krimināllikumā paredzēt kriminālatbildību par atteikšanos veikt dekolonizāciju, pielīdzinot to īpaši bīstamam genocīda veidam. Valsts amatpersonām ir laiks sākt pildīt savus pienākumus vai arī atkāpties, ja tās to negrib vai nespēj.

Latvijas dekolonizācija jāveic vairākos posmos. Pirmkārt, jāveicina brīvprātīga bijušās PSRS

pilsoņu un to pēcnācēju izbraukšana. Otrkārt, jāgatavo tiesiskie priekšnosacījumi pārējo nelikumīgi Latvijas Republikā iebraukušo bijušās PSRS pilsoņu izraidīšanai uz NVS vai trešajām valstīm.

Lai veicinātu iespējami drīzāku un masveidīgu brīvprātīgo izceļošanu, kolonistiem jāpiešķir naudas pabalsti un jāapsver iespēja sarīkot izceļošanas loteriju, kurā laimējušie saņemtu lielu papildu pabalstu. Izceļošanas brīvprātīgais posms var jo īpaši sekmēt visu dekolonizācijas procesu, ja tiks meklētas un atrastas iespējas izceļotājiem nokļūt ekonomiski labi attīstītās valstīs. Tas būs spiediens uz Krieviju, lai, baidoties no savu tautiešu aizkli-

likas pilsonību. 4. maija Latvijas Republikas Pilsonības likuma 4. pants nosaka: "Latvijas pilsoņi neatkarīgi no pilsonības iegūšanas veida tiesībās un pienākumos ir vienlīdzīgi", savukārt 24. pants "Latvijas pilsonības atņemšana" paredz pilsonības atņemšanu tikai atsevišķos gadījumos, kad izdarīti zināmi pārkāpumi. Tātad Latvijas parlamentam būs jāatvairina naturalizētajiem jauniešiem un jāpieņem kolonistu aprindās nepopulārs lēmums – ar īpašu likumu jāpasludina par spēkā neesošu bijušās PSRS pilsoņu un to pēcnācēju uzņemšanu Latvijas Republikas pilsonībā kopš šīs uzņemšanas brīža. Jāizdara grozījumi pilsonības likuma 11. pantā, lai turpmāk liegtu

VALSTS AMATPERSONĀM IR LAIKS SĀKT PILDĪT SAVUS PIENĀKUMUS VAI ARĪ ATKĀPTIES, JA TĀS TO NEGRIB VAI NESPĒJ.

šanas plašajā pasaulē, prezidents Putins uzsāktu sarunas ar Latvijas valdību un apspriestu starptautisku līgumu par Latvijas dekolonizāciju. Savukārt kolonistiem radīsies vēlēšanās izbraukt brīvprātīgi un pēc iespējas ātrāk, lai paspētu izvēlēties sev tīkamu mītnes zemi un nevajadzētu atgriezties ekonomisku problēmu nomāktajā Krievijā.

Lai panāktu nelikumīgi iebraukušo kolonistu izceļošanu, ir nepieciešams ar pārējiem normatīvajiem aktiem saskaņots Latvijas dekolonizācijas likums, taču jau tagad ir skaidrs, ka tas nonāks pretrunā ar Pilsonības likumu. Lielai daļai no PSRS okupācijas laikā nelikumīgi iebraukušajiem kolonistiem reformētā padomju vara ir piešķirusi Latvijas Repub-

iespēju bijušās PSRS pilsoņiem un to pēcnācējiem iegūt Latvijas Republikas pilsonību naturalizācijas kārtībā.

Bijušās PSRS pilsoņu parādu saistības nedrīkst kļūt par šķērslī to izbraukšanai. Bankām un līzinga sabiedrībām rūpīgi jāapsver kredīta izsniegšana bijušās PSRS pilsoņiem, lai viņu repatriācijas gadījumā tie izsniegtie kredīti netiktu zaudēti.

Lai izbeigtu neskaidrības par pašlaik pastāvošās Latvijas Republikas tiesisko pēctecību un virzību uz okupācijas seku likvidēšanu vai saglabāšanu, būtu jāizveido īpaša Saeimas komisija, kura par to sniegtu savu vērtējumu.

Fragments no grāmatas
"Par Latvijas dekolonizāciju"